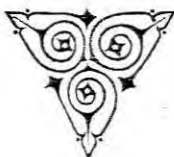

De Dwaalingen der Wederdopers.

TWEE PREKEN

DOOR

Ds. DANIEL F. ERASMUS.

WOORD VOORAF.

Deze twee preken, temidden van veelvuldige ambtsplichten opgesteld en oorspronkelijk niet voor publikatie bedoeld, ademen niet de stille rust van de studeerkamer, maar rieken veeleer naar het slagveld. Zij worden, behoudens enkele voetnoten, woordelijk uitgegeven, zoals zij uitgesproken werden op de twee achtereenvolgende Zondagavonden 11 en 18 Junie 1922 in het Nederd. Herv. Kerkgebouw te Ventersdorp. Polijsting zou totale omwerking vergen. Mogen zij tot veler voorlichting en waarschuwing dienen.

Wie meer weten wil omtrent de Apostoliese sekte, wordt vriendelijk verwezen naar een reeks van artikelen over dit onderwerp, uit de bekende pen van Ds. A. M. McGregor, in *De Goede Hoop*. Die reeks begint in de uitgave van Junie 1922.

Daniël F. Erasmus, V.D.M.

Ned. Herv. Pastorie,
Ventersdorp.—Tvl.
8 Julie, 1922.

„Maar blijf gij in hetgeen gij geleerd hebt, en waarvan u verzekering gedaan is, wetende, van wie gij het geleerd hebt.”—2 Tim. 3:14.

In alle tijden en onder alle Christelike volkeren zijn er van tijd tot tijd allerlei sekten ontstaan, die nu eens tot opbloei kwamen, dan weer in verval geraakten. Doch temidden van felle strijd, *zowel als van listige verleiding*, heeft Christus Zijn duurgekochte Kerk nog steeds in stand gehouden. Hij zal dat blijven doen, totdat Hij, in de volheid des tijds, haar als de Bruid des Lams, zonder vlek of rimpel, aan de Vader zal voorstellen.

Wij beleven weer, ook in ons land, tijden, waarin allerlei sektarische bewegingen het hoofd opsteken. Wie gewaarschuwd is, is dubbel gewa-
pend.

Om drieërlei oorzaak vooral worden in onze dagen velen gemakkelijk verleid en door iedere wind der leer bewogen en omgevoerd: 1. wegens gebrek aan kennis omtrent *de geschiedenis der Christelike Kerk* in de loop der eeuwen; 2. wegens gebrek aan kennis omtrent *de leerstellingen der Christelike Kerk*; 3. wegens gebrek aan kennis omtrent *de wezenlike inhoud en leer van Gods Woord*.

Ik ben in aanraking met geen enkele sekte geweest, noch heb ik van een enkele sekte vernomen of gelezen, die bestand bleek te zijn tegen dit drieërlei wapen—vooral niet tegen Gods Woord. In dit verband wil ik al dadelik met de meeste nadruk daarop wijzen, dat men met Bijbelteksten, die uit hun verband gerukt zijn, feitelijk alles kan bewijzen, wat er maar te bedenken valt. Van deze onheilige en oneerlike strijdmethode maken de *aanhangers der verschillende sekten zonder uitzondering* gebruik, zoals ik straks, wat de *Wederdopers* betreft, nader zal aantonen. Zo mag men

echter met Gods heilig Woord niet omspringen. Wie Bijbelteksten aanhalen wil ter verdediging van een mening, moet in de allereerste plaats wel ter dege rekening houden met het verband, waarin zij voorkomen. Anders wordt Gods Woord misbruikt, wat (als gij er over nadenkt) hierop neerkomt, dat God gelasterd wordt, want Hem worden woorden en meningen in de mond gelegd, die van Hem niet zijn. Wij moeten de Bijbel tot ons laten spreken als het gezaghebbend Woord van God, maar niet tot de Bijbel gaan om daarin slechts steun te willen zoeken voor allerlei lievelingsdenkbeelden en eigen meningen, die wij daarop nahouden.

Wie het werkelijk ernstig meent met de studie van de Bijbel, mag voorts onder geen omstandigheden het gebruik der talrijke kommentaren (uitleggingen), in de loop der eeuwen door Godgewijde en weltoegeruste mannen geschreven, nalaten en ze over het hoofd zien. Niet iedere waanwijze kan ons de Bijbel verklaren. En zonder grondige, onbevooroordeelde studie, met behulp van alle mogelijke hulpmiddelen, zal Gods Geest ons de diepten van Gods Woord niet openbaren. Gods Geest zal voor ons datgene niet doen, wat wij uit luiheid, traagheid of hoogmoed verzuimen. En nu kan men al heel vroom en heel mooi zeggen, zoals de Wederdopers doen: "Goddank, die Heilige Geest het mij geleer", maar dit is niets anders dan Godslasterlike grootspraak, want de Heilige Geest gebiedt ons om de weg der middelen te bewandelen en wie de beschikbare middelen veracht of verwaarloost, heeft geen recht om zijn onkunde te vergoeliken met een vroom beroep op het onderwijs des Heiligen Geestes. Wie dat doet, betreedt het gebied der leugen!

En nu heb ik nog niet eens gesproken over de noodzakelijkheid van de kennis der grondtalen, waarin de Bijbel oorspronkelijk geschreven is—iets, wat b.v. eveneens door de leiders der Wederdopers over het hoofd gezien en in hun waanwijsheid veracht wordt.

Ik noem hier de Wederdopers—laat mij u toch vooral vriendelijk mogen verzoeken om steeds in gedachte te houden, dat ik, in wat ik zeggen ga omtrent de dwaalleringen der Wederdopers, het

oog niet heb op personen, maar enkel en alleen op hun dwaalleringen. Niet de personen dus, maar de dwaalleringen bestrijd ik, en wel vooral omdat het geestelijk welzijn van mijn gemeente het noodzakelijk maakt, dat ik, in de Naam van Hem, wie het behaagd heeft om mij tot dit heilige ambt te roepen, de stem der waarschuwing moet laten horen, wanneer vreemde leringen, zoals deze, de kudde des Heren beroeren. In de strijd ook tegen alle wind der leer moet de bazuin van Gods gezant geen onzeker geluid geven.

Niet alleen omdat ik opgevoed ben in de gereformeerde leer onzer Kerk beschouw ik haar leer als volkomen schriftuurlik, maar ook door een jarenlange onbevooroordeelde studie aan een Europese Rijks Universiteit ben ik gesterkt in mijn overtuiging, dat de leer onzer Kerk gegroeid is uit en geworteld op Gods eeuwig Woord. En die leer verkondig ik u, gemeente. En ik neem voor God alle verantwoordelijkheid daarvan op mij. Door de genade Gods zoek ik u de volle raad Gods naar de Schriften te verkondigen, volgens het licht mij van God gegeven.

Het is biezonder moeilijk om de dwaalleringer der Wederdopers te weerleggen en wel hierom, omdat zij geen Belijdenisschrift hebben, waarin zij ons duidelijk en onomwonden verklaren, wat zij nu eigenlijk geloven. Gij zult het mij toestemmen: een vijand, die een bepaalde positie inneemt, is gemakkelijker te bestrijden dan een vijand, die rondsluip, zodat men eigenlijk niet weet waar hij zich schuil houdt. Andere sekten, zoals de "Christian Science", het Russellisme, het Spiritisme, zijn minder vaag en onbelijnd en derhalve wat dit betreft gemakkelijker te weerleggen.

De tijd laat niet toe, dat ik u het ontstaan van de sekte der Wederdopers schets—wat jammer is want de kennis daarvan verhoogt waarlik niet de "betekenis" van deze sekte in ons oordeel.

Laat mij daarom nu maar beginnen met enige der bezwaren op te noemen, die de Wederdopers tegen ons hebben. Ik kan slechts enkele punten aanraken, wijl de tijd mij noopt beknopt te zijn.

I. Ongelooflik venijnig zijn de aanvallen der Wederdopers op de ambtsdragers der Kerk. Meestal ontbreekt het hun aan woorden om uitdrukking

te geven aan hun verfoeiing en veroordeling der Predikanten vooral. Er is volgens hun voorstelling geen oneerliker schare van opzettelijke en doelbewuste bedriegers op Gods aardbodem te bedenken dan de Evangeliedienaren, die willens en wetens al hun krachten inspannen om de mensen te verleiden en de hel te vullen.

De leiders der Wederdopers vooral beweren vol te zijn van de Heilige Geest, wiens vrucht (Gal. 5:22) o.a. is: liefde, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, zachtmoedigheid, matigheid, maar zij schromen zich niet om de ambtsdragers der Kerk te bestempelen als "langsnoetvarke, bloedsuiers, leuenaars, enz." terwijl zij zichzelf voordoen als lieve, onschuldige schapen. Dit herinnert mij aan wat de mensen, die in eigen oog zo uitnemend vroom waren en als geestelike leidslieden des volks optraden, van de Zoon van God gezegd hebben: "Hij is uitzinnig, wat hoort gij Hem?" Erger nog. Zij hebben zich niet geschroomd om van Hem te zeggen: "Hij heeft de duivel." Ik vraag u: welke man van eer en zelf-respekt kan enige achting hebben voor mensen, die met geen andere wapenen weten te strijden dan de verachtelijke wapenen van laster en vervloeking?

Tegen Predikanten zijn de Wederdopers vooral gekant, omdat de Predikanten een vastgesteld salaris ontvangen. Een verstandig mens* zou deze reden te belachelijk vinden om daar enige kennis van te nemen. Toch gelukt het de Wederdopers om eenvoudige en weinig ontwikkelde mensen onder de indruk te brengen, dat de Predikant "voor geld werkt" en daarbij nog de zielen verleidt. Onze gemeenten bestaan dus uit zulke diepgevallen, aartsdomme en onnozele mensen, dat zij werkelijk Predikanten huren om hun zielen te verderven. Eigenaardig is het, dat proselieten uit diezelfde diepgevallen, aartsdomme en onnozele mensen voor de Wederdopers zo erg welkom zijn,

1) De Wederdopers zeggen, dat de mens eerst „verstandeloos moet worden, eer hij wedergeboren kan worden. Het gebruik van het verstand is uit de boze, volgens hen. Logika is dan ook geheel en al vreemd aan de „renewings“ der Wederdopers. „Broeders! wordt geen kinderen in het verstand,“—1 Kor 14:20.

dat hun geen middel te verachtelijk is om proselieten te maken!

Laat mij hier terlcops mogen zeggen, dat indien het predikanteamt werkelijk zo goed "betaalde", er niet zo'n aangrijpend gebrek aan Predikanten in feitelijk alle georganiseerde Kerken der Christelike landen zou bestaan als wel het geval is.

Doch ter zake. Indien een gemeente aan haar Predikant geen vastgesteld salaris zou toekennen, wat zou er dan moeten gebeuren? Dan zouden er slechts twee wegen voor de Predikant open staan om in zijn onderhoud te voorzien.

(a). De Predikant zou door handarbeid in de algemene behoeften van zijn huisgezin moeten voorzien. Met welk gevolg? De wijdvertakte gemeentelike werkzaamheden en de menigvuldige plichten daaraan verbonden, zouden alsdan onder geen omstandigheden kunnen behartigd worden. In plaats van de algemene geestelike belangen der gemeente te behartigen (ook naar buiten), de kranken te bezoeken, de wenenden te troosten, de stervenden in hun laatste nood bij te staan, zou de Predikant bezig moeten zijn met ploegen en eggen, zaaien en oogsten en wat dies meer zij. De meesten onzer boeren klagen al, dat zij, wegens de menigvuldige eisen van hun boerderij, nauweliks tijd en gelegenheid hebben zelfs voor het geregeld houden van de huisgodsdienst. Laat nu de Predikant boeren om zijn brood te verdienen en wat wordt er van gemeentelike en kerkelike werkzaamheden?

(b) In plaats hiervan zou er een tweede weg voor de Predikant open zijn, indien hij geen vastgesteld salaris ontving, om in zijn onderhoud te voorzien. Hij zou doodgewoon van de inkomsten van zijn gemeenteleden kunnen leven, d.w.z., hij zou leven zoals een parasiet, een woekerplant dat doet. Dominee huurt een huis, of woont om de beurt bij zijn gemeenteleden in, en bestelt maar tijdschriften, boeken, koeranten, meel, vlees, enz., terwijl broeder die en broeder die de rekeningen moeten betalen.

Wat dunkt u? Zou een gemeente met enig zelfrespekt zulk een toestand dulden kunnen? Zou dit het amt tot eer strekken? Zou de Predikant

als een man van eer en opvoeding zich daarmede kunnen tevreden stellen? Zou Gods Naam door een dergelijke levenswijze van Zijn dienstknechten verheerlijkt worden? Heeft de Here Jezus, toen Hij op aarde was, ons zo'n minderwaardig voorbeeld nagelaten?

Waarvan leven de meeste leiders der Wederdopers? Zij zaaien niet en maaien niet? Ik laat de noodwendige gevolgtrekking aan u over.

Nog eens, de Predikant wordt niet gehoord om het Evangelie te verkondigen. Hij ontvangt op eervolle wijze zijn salaris, opdat hij daardoor vrijgesteld moge worden van tijdelijke beslommingen om zich des te beter te kunnen wijden aan de plichten verbonden aan zijn heilig en van God ingesteld ambt. De Predikant heeft het Evangelie om niet ontvangen, maar niet de bevoegdheid om hetzelfde te prediken—dit heeft jaren van kostbare, doch volstrekt noodzakelijke studie vereist. Paulus, die volgens de Wederdopers een Wederdoper was, hoewel hij zelf nadrukkelijk verklaart: "Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen", Paulus dan, schrijvende aan de gemeente te Korinthe, zegt: "Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? en die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? Alzo heeft ook de Here geordineerd degenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven." En schrijvende aan Timotheus, zegt hij: "Niemand, die in de krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts."

Wat Paulus zelf betreft, hij ontving geen vastgesteld salaris, om de eenvoudige reden, dat hij aan geen bepaalde gemeente verbonden, maar een reizende prediker was. Zijn hoofddoel was om ter verbreiding van het jeugdige Christendom in alle der voornaamste heidense steden, waar het kulturele leven bloeide, als strategiese punten gemeenten van Christus te stichten. Dit verhinderde evenwel niet, dat hij meermalen van de gemeenten geldelijke bijdragen ontving, zoals blijkt uit zijn brieven, waarin hij voor de ongevraagde en ongezochte gaven dank zegt.

II. Terwijl ik nu toch over geldzaken spreek, laat mij hier dit mogen invoegen. De Wederdo-

pers weten te vertellen (en ik kan mij niet losmaken van de overtuiging, dat zij dit tegen beter weten in doen), dat de Kerk ouders laat betalen voor de doop van hun kinderen en dat de Kerk zelfs voor de "aanneming" tot belijdend lidmaat geld eist. Hiertegen slechts dit: niet voor de doopsbediening, niet voor de "aanneming" eist de Kerk geld, maar wel alleen voor de Kerkelijke registratie, waaraan daar natuurlikerwijze kosten verbonden zijn. En dat die Kerkelijke registratie onmisbaar is, blijkt ten overvloede uit de praktijk. Voor behoeftigen geschiedt de registratie kosteloos.*

Ten einde de Kerk te belasteren, zoeken de Wederdopers op alle mogelijke manieren de indruk te verwekken en levendig te houden, alsof zij helemaal geen notitie nemen van geld. Dit is verre van juist. Zij gaan veel verder dan onze Kerk, want van hun aanhangers wordt verwacht, dat elk zijn tiende geven zal. Wat er zo al van al die tienden wordt, weten wij niet met zekerheid te zeggen, aangezien officiëel geauditeerde financiële verslagen niet gepubliceerd worden.

In verband hiermede schreef iemand onlangs: "Is het niet merkwaardig! In de Kerk waar zij vroeger lidmaten waren, weigerden de meesten

*) Naar aanleiding hiervan schrijft P.G.J.M. in „De Kerkbode”, Dl. XII, no. 2, blz. 34, het volgende: "Er geschiedt geen betaling voor het sakrament des doops, evenmin als voor het Avondmaal. (De aanneming is natuurlijk geen sakrament). De betaling, die er bij doop en aanneming geschiedt, is een registratiefooi. Elke kerkeraad wordt verwacht een register te houden van gedoopten en aangenomenen, en ten einde aantekening in dit register te verzekeren, wordt van elke dopeling en aanneming een fooi geëist. De betaling van deze fooi brengt een soort van kontrakt tot stand tussen de gedoopte of aangenomene en de kerkeraad, krachtens hetwelk de gedoopte of aangenomene afschrift of uittreksel kan eisen uit de bedoelde registers. Door de ontvangst van de foaien nemen kerkeraden dus op zich zekere rechtelijke verplichtingen, n.l. de nauwkeurige aantekening en de veilige bewaring van deze registers. En ten einde dit gedaan zal worden, wordt van Ringswege jaarliks van de kerkeraden geëist, dat er afschriften van deze registers gemaakt zullen worden, die, nadat zij door de Ring nagezien zijn, veilig in de algemene kerkelijke brandkast bewaard worden."

iets bij te dragen voor de Kerk. Nu de tienden geëist worden, brengen zij die op zonder zuchten of morren. Zij onderwerpen zich gewillig aan dit gezag." *

Van gezag gesproken, in 1904 bracht de Stam-Apostel (de eerste of oudste der levende Apostelen) een bezoek aan de stad Leiden. Daar werd hij vereerd als "de Zone Gods" in het vlees en hij liet zich die hulde welgevallen. Een der leiders der Wederdopers aldaar zeide o.m.: "Ik was verblijd mijn God in het vlees te ontmoeten." ⁴ Ik behoef op dit werkelijk gebeurde zeker wel niets aan te merken.

III. "Dominee, jij verstaan nie die Bijbel nie. Jij het in boeke gestudeer, maar ek is deur die Heilige Gees geleer," was die triomfantelijke verklaring van een vrouw uit de Wederdopers in mijn vorige gemeente tegen mij.⁵

De Wederdopers maken bezwaar tegen de jarenlange studie der Predikanten. *De Wederdopers zijn de enige mensen van wie ik ooit gehoord heb, die onkunde verheerlijken.* Zij stellen het zo voor, alsof de Heilige Geest de onkundigsten onder de onkundigen uitkiest tot Zijn werktuigen. Zo dwaas is zelfs de overste dezer wêreld niet: hij zoekt gebruik te maken van de besten onder de besten—natuurlik!

Een grondige opleiding der Predikanten is noodzakelijk. Hoe beter iemand toegerust is hoe uitnemender kan hij door God in Zijn dienst gebruikt worden. Wij leven in een tijd van toenevende vraagstukken, die steeds hoger eisen stelt aan de Evangeliedienaar, die Gods werk naar Gods wil en welbehagen wenst te verrichten. De Apostelen waren eenvoudige Gallilëse vissers, ja, maar hierbij komt dit belangrijk feit: Zij ontvingen een driejarige opleiding en de Here Jezus Zelf was gedurende al die tijd hun Leermeester. Bedenk nu eens, wat dit voor hen heeft moeten be-

³) Zie De Hervormer, Jaarg XII, no. 2, blz. 6.

⁴) Id.

⁵) Onlangs hebben Wederdopers mij beticht van de Bijbel te verwerpen en godloochenaar te zijn.

tekenen Wat dunkt u, zouden zij daarna nog zo eenvoudig en onkundig hebben kunnen zijn als voorheen?⁶

Denk voorts aan Paulus. God heeft hem op zo wonderbare wijze kunnen gebruiken, niet *ondanks*, neen! juist *omdat* hij zo uitnemend toegerust en geoefend was, wat ontwikkeling en geleerdheid betref. Hem zou nooit de eer te beurt zijn gevallen om de terminologie van het Christendom in het leven te roepen, om de fundamentele waarheden daarvan te formuleren, om op zijn zendingsarbeid zo overvloedige vrucht te zien, om het jonge Christendom als zo'n diepdenker te dienen, als hij niet, om het naar hedendaags gebruik uit te drukken, de hoogste eksamens in de Griekse en Joodse Universiteiten gepasseerd had en als zodanig de geleerdste man van zijn tijd was.⁷

God, die het licht der wetenschap ontstoken en daargesteld heeft, wil, dat in Zijn dienst daar gebruik van gemaakt zal worden. Ik stem het u toe, God kiest ook de eenvoudigen en zwakken als Zijn werktuigen uit, maar dat betekent diegenen, die vóór Hem klein zijn als kinderen en niet op eigen vermogen steunen; maar nooit diegenen, die arm van geest zijn en blijven willen en die zich toch in hun bedelaarshoogmoed verheffen. De Here zoekt de beste werktuigen voor Zijn werk—geen eigengekozen, waanwijze werktuigen, *die hun gebrek aan geschiktheid met verdraaide en verduisterde Bijbelteksten zoeken te verbergen* en die de algemene verachting, die terecht hun deel is, wederom zoeken te rechtvaardigen met schoonklinkende Bijbelwoorden, die zij in hun hoogmoedswaanzin verkeerdelijk op zichzelf toepassen. De macht der duisternis is door de overste dezer wereld in ieder opzicht uitnemend georganiseerd. En het leger Gods, dat daartegen ten strijde optrekt, moet in ieder opzicht—zowel verstandelijk

⁶) „Ja”, antwoordt de Wederdoper, “want de Heilige Geest was er nog niet.”

⁷) Een Wederdoper zeide in verband hiermede tot mij, dat Paulus gezegd had: „Ik acht mijn geleerdheid drek te zijn,” maar wist mij de schriftuurplaats niet aan te wijzen.— Zie 1 Kor. 15:20.

als zedelik en geestelik—wéltoegerust zijn. En de Schrift bevestigt het ons telkens weer, hoe God Zijn werktuigen, eer Hij ze gebruikt in Zijn dienst, eerst aan een vaak lange, in elk geval aan een degelijke voorbereiding onderwierp. Om slechts één uit de talrijke voorbeelden te noemen: denk aan Mozes.

Het Egyptiese volk was destijds een der beschaafdsten en geleerdste volkeren der oude wereld. De Egyptiese wetenschap stond hoog aangeschreven. Dáár en aan het paleis van de Koning moest Mozes eerst 40 jaren lang onderwezen worden door de voortreffelijkste Egyptiese Professoren in al de wijsheid en wetenschap der Egyptenaren. Daarna moest hij nog 40 jaren lang in de woestijn toeven om door God geëfend te worden om straks zijn levenstaak te aanvaarden. En niet *ondanks*, neen! juist *omdat* Mozes zo wel toegerust was, kon God hem op zo uitnemende wijze als volksleider en schrijver gebruiken.

De Schrift kent niet dat geheimzinnige onderwijs, waarmede vooral de leidlieden der Wederdopers te koop lopen—een zogenaamd onderwijs door de Heilige Geest, waardoor zij op wondere en bovennatuurlijke wijze, zonder enige persoonlijke inspanning, tamelijk ineens bekwaam en toegerust worden om als voorgangers en gezaghebbende uitleggers van de verborgenheden Gods op te treden.⁸ Mij komt het voor, dat de twee woorden "Heilige Geest" roekeloos misbruikt worden om een menigte van ongerechtigheden te bedekken en te rechtvaardigen.

De Heilige Geest der Wederdopers is niet de derde Persoon der heilige Drieëenheid, eenswezens met God de Vader en de Zoon, die de Schrift ons openbaart, maar is veeleer een produkt van hun eigen verbeelding—een eigengemaakt instrument, dat zij naar willekeur en eigen goeddunken kunnen gebruiken.

Denk in verband met de opleiding en vorming der Evangeliedienaren mede ook aan de Profeteschole onder het Oude Verbond.

⁸) Matth. 10:19—20 wordt door de Wederdopers, blijkens het verband ten onrechte aangehaald om te bewijzen, dat geen voorbereiding nodig is.

IV. De Wederdopers belijden mensen te zijn, die vol zijn van de Heilige Geest. Men zou dus, niet waar? met alle recht van hen kunnen verwachten, dat zij allen buitengewoon voorbeeldige mensen waren, die in eerlijkheid, vlijtigheid, hulvaardigheid, wellevendheid (beleefdheid), liefde en in al de vrucht des Geestes de leden van onze Kerk overtreffen.

Maar dit is het geval niet. Niet alleen prediken zij een vervalst Evangelie (zoals wij later nader zien zullen) maar het is hun daarbij vooral te doen, om mensen van de Kerk afvallig te maken. Zij doen het werk van scheurmakers. Op alle mogelijke manieren. Zo wordt er door hen o.m. smalend gewezen op de mooie Kerkgebouwen, waarin de Christelike gemeenten God aanbidden.

In dit verband wens ik u met een enkel woord te herinneren o.a. aan de tabernakel, die, hoewel voor tijdelijk gebruik slechts bestemd, op Gods bevel en naar Gods plan zodanig vervaardigd werd, dat er geen gebrek daaraan was, wat sierlijkheid, schoonheid en kostbaarheid betrof.

Denk voorts aan de schitterende tempel van Salomo, die in ieder opzicht, van buiten zowel als van binnen, een meesterstuk van bouwkunde was.

Nog een voorbeeld. De Profeet Haggai wees (na de ballingschap) het volk daarop, dat de oorzaak van al Gods strafgerichten, zoals teisterende droogten en wat dies meer zij, daarin lag, dat de tempel woest was. Met een heilige verontwaardiging riep de Profeet des Heren uit: "Is het voor ulieden wel de tijd, dat gij woont in uw gewelfde huizen, en zal dit huis (de tempel) woest zijn?" Ja, zelfs de zware economiese druk der tijden, waaronder het volk zuchtte, mocht hun niet tot voorwendsel dienen om de tempel des Heren te verwaarlozen.

De tijd gedooft niet, dat ik verder over deze zaak spreek. Slechts dit nog: wij leven niet meer onder de oude bedeling, maar dienen toch dezelfde God der oude bedeling en een schoon heiligdom te hebben is Gode waardig en gans schriftuurlik.⁹

⁹) De Genestet zingt:

Ik kan 't met die Vroomheid niet vinden,
Die 't Schoone miskent en versmaadt—
Is vroomheid iets anders, gij blinden!
Dan liefde voor 't schoonst dat bestaat?

V. Een enkel woord over de zogenaamde schriftuitlegging der Wederdopers. Eigenlijk moest ik spreken van schriftverdraaiing en schriftverduistering, want als er één ding is, dat de Wederdopers uitmuntend doen kunnen, behalve de Kerk en haar ambtsdragers tijdig en ontijdig te belasteren, dan is het ongetwijfeld om de Schrift te verdraaien en de betekenis van teksten zo om te buigen, dat zij in hun kraam te pas komen. Zo wordt Gods Woord misbruikt om hun vooropgezette meningen te bevestigen en om henzelf in een waas van vroomheid en godsvrucht te hullen.

Maar dit verwondert ons niet. Hun verre gaande onkunde, waarop zij zich echter beroemen, verlaat hen ook hier niet. De gehele Godgeleerde Wetenschap heeft immers voor hen geen waarde. Integendeel, in treffende tegenstelling met verstandige mensen beroemen zij zich op hun onkunde en ongeleerdheid en, wat erger is, zij *beschouwen dit juist als een biezonder gunstige voorwaarde voor de Geest van God om hen als gezaghebbende schriftverklaarders te doen optreden.*

Verstandelijke ontwikkeling werd nog pas geleden door een der algemeen erkende leiders der Wederdopers *dwaas* genoemd. Volgens zijn woorden (ik weet niet, of het was om zijn eigen dwaasheid en onkunde te rechtvaardigen—het lijkt zo) volgens zijn woorden dan verkiest God *de onnozelen onder de onnozelen om dragers te zijn van Zijn heilswaarheden.*

In Bloemfontein verklaarde de leider der Wederdopers aldaar onlangs (ik haal zijn woorden letterlik aan): “God sê, as iemand wysheid ontbreek, dat hy dit van Hom bid. Ek dank God, een van die gawes van die Heilige Gees is ook wysheid. Ek dank God, dat die wysheid, wat ek ontvang het, my geleer is deur die Heilige Gees.” Ik meende hier iets op te zeggen, maar het woord van Salomo schiet mij te binnen en lijkt mij in dit verband het juiste woord: “Antwoord de zot naar zijn dwaasheid niet, opdat gij ook hem niet gelijk wordet.”

Ik veracht de leiders der Wederdopers niet omdat zij ongeleerd en onkundig zijn, maar wat ik in hen afkeur en veroordeel, is dit, dat zij, als geestelike voorgangers, met schoonklinkende Bij-

belteksten, die zij handig weten te verduisteren, in hun onkunde roemen en daarbij niet de minste moeite doen om door werkelijk ernstige en onbevooroordeelde studie, onder kinderlike afbedding van de leiding en voorlichting van Gods Geest, tot de kennis der waarheid te geraken. Hoe de Wederdopers zich op hun onkunde beroemen en tot dat einde Bijbelwoorden schromelijk verdraaien en misbruiken, blijkt o.a. uit wat een der leiders onlangs gezegd heeft (ik haal zijn woorden letterlijk aan): "De Schriften zeggen dat deze dingen voor de wijzen en geleerden verborgen zijn, maar dank God, dat Hij dit aan de armen en ongeleerden geopenbaard heeft. Eere zij Zijne Naam." Welk verstandig man kan met dergelijke lieden redeneren? En ware het niet, dat zij Gods eer zo grof en hardnekkig bleven aanranden, wij zouden hen laten begaan. Maar nu dient Gods gemeente ge-waarschuwd te worden. Want een valse verdraagzaamheid is hier een misdaad.

Het ergste van dit alles is nog wel dit, dat de Wederdopers van al hun leerstellige, Kerkgeschiedkundige en onschriftuurlike dwaasheden, waarmee zij de eenvoudige lieden weten te verleiden, *de Almachtige als hun Leermeester noemen!!* Tegenover zulke godslastering kunnen wij niet bemiddelend optreden. De eer des Almachtigen eist, dat wij dit goddeloos doen streng zullen berispen en dat wij (wederom niet de dwaalleraar als persoon, maar wel) zijn dwaalleer als zodanig ten sterkste zullen veroordelen. Paulus schrijft aan de jeugdige Titus: "Er zijn ook vele ongeregelden, ijdelheidsprekers en verleiders van zinnen" (let op de woorden), "welke men de mond moet stoppen; die gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort. Bestraf hen scherpeliek. Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken."

Nog onlangs heeft een der leiders (een ander) openlik verklaard (ik haal zijn woorden letterlijk aan): "God het my Leermeester geword en my onderwys soals ons opgeteken vind in Joh. 14:26: "Maar de Trooster, de Heilige Geest, welchen de Vader zenden zal in Mijnen Naam, die zal u alles leeren, en zal u indachtig maken alles, wat ik u gezegd heb," alsook in I Joh. 2:20 en 27: "Doch

gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen." "En de zalving die gijlieden van hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van noode, dat iemand u leere." Dit is dan oock steeds de houding, die alle Wederdopers innemen: *zij hebben niet van node, dat iemand hen lere!*

Met andere woorden, God heeft 19 eeuwen lang Zijn volk op aarde door Zijn Geest (ik spreek met eerbied) op dwaalwegen des verderfs geleid, waardoor al onze vaders onherroepelik verloren zijn gegaan, maar in de 20ste eeuw heeft het Hem behaagd om de waarheid te openbaren aan een onbekend man (te Bloemfontein?), die daardoor blijkbaar alléén bekwaam is om de Schrift naar waarheid uit te leggen!—Ik kan mij nauweliks een godslasterliker aanmatiging voorstellen.¹⁰

In een toespraak onlangs gehouden verklaarde een der algemeen erkende leiders der Wederdopers het volgende (ik haal letterlik aan): "Markus 16, daar vinden wij vijf tekenen waaraan de Christus zal gekend worden. Nu zullen wij zien wat de tekenen zijn. Mak. 16:16, 17 en 18. Vrs. 17: "En degenen, die geloven, zullen deze tekenen volgen. In Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen, met nieuwe tongen zullen zij spreken, handen zullen zij op zieken leggen en zij zullen gezond worden." Dit is wat onze Meester zelf gezegd en bevestigd heeft.—Dit lijkt op zichzelf nu wel mooi, maar wat is het eigenaardige van het geval? Hier worden zorgvuldig twee zinnen midden tussen de andere uitgelaten. In mijn Bijbel staat dit: "In Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; *slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodeliks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op zieken,*" etc. *Slangebeet en vergif* zijn zeker minder onschuldig en daarom meer te vrezen dan "nieuwe tongen" en gezondmakingen!¹¹

Nogeens, de leiders der Wederdopers hebben hoegenaamd geen noemenswaardige kennis van

¹⁰⁾ Een der Wederdopers zeide tegen mij: „Die suiwers Evangelie is in Suidafrika eers vir die laaste 25 jaar verkondig.”

¹¹⁾ Vgl. hiermede, wat ik in de volgende preek gezegd heb, omtrent het dragen van een bril.

de leer der Kerk en hoe en onder welke omstandigheden zij ontstaan is.

Om de geschiedenis der Kerk en haar lotgevallen in de loop der eeuwen bekommeren zij zich al evenmin, want zij hebben geen oog noch eerbied voor de vinger Gods in de geschiedenis.²¹

En wat Gods Woord betreft, zij laten eenvoudig Gods Woord naar hun mond en de mening huns harten spreken, in plaats van zich met kinderlike onderwerping voor dat Woord te buigen. *Hun uitlegkunde is in werkelijkheid inlegkunde.* Van een grondig Bijbelonderzoek maken zij zelfs als "geestelijke leidlieden" geen gebruik, want zij verwerpen in hun waanwijsheid alle hulpmiddelen, die hun daartoe ten dienste konden en moesten staan. En hoe zij ook al uitbazuinen, dat zij Gods Woord boven alles stellen, in werkelijkheid gebruiken zij Gods Woord slechts als instrument om hun zelfzuchtige doeleinden te bereiken en proselieten te maken.

Over deze brutale roekeloosheid, die onder de naam van ware godsvrucht gaat, spreek ik tans niet verder. Maar ik kan niet helpen om in dit verband te denken aan het woord van Paulus: "Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgederen naar hun eigen begeerlikheden, en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen." En mede aan het woord van Petrus, waar hij melding maakt van de zendbrieven van Paulus, waar, in verband met de toekomst des Heren, er dingen in voorkomen, die zwaar zijn om te verstaan en "die", zegt hij dan, "de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf." En dan vermaant hij zijn lezers: "Gij dan, geliefden! zulks tevoren wetende, wacht u, dat-gij niet door

²¹ Een Wederdoper verzekerde mij zonder blikken of blozen, dat de „Kerk”, zoals zij tans bestaat met haar Belijdenisschriften en gebruiken (die alle dwalingen zijn), daargesteld is door de Synode van Dordrecht die dan ook de eerste Synode is, die ooit gehouden werd e.z.m. Deze „kennis” heeft hij geput, niet uit „wereldse” boeken, maar uit het (geinspireerde) titelblad van zijn Bijbel. *Kommentaar overtodig!*

de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt en uitvalt van uw vastigheid."

Ten slotte zou ik u willen vragen: Wat voor goeds hebben de Wederdopers als zodanig reeds in tegenstelling met de zozeer belasterde en vervloekte Kerk gedaan, niet alleen op geestelijk, maar ook op maatschappelijk gebied? Hoeveel hebben zij als Wederdopers reeds gedaan in verband met het onderwijs der jeugd? Voor weesinrichtingen, hospitalen, enz? Hoeveel hebben zij reeds bijgedragen tot de eventuele oplossing van het Arme Blanke vraagstuk? Wat doen zij voor de verarmden en behoeftigen in hun omgeving? Wat doen zij ter bevordering van de algemene belangen van de samenleving, van land, van volk? Zij zijn dan zulke strikte "Bijbelmannen", waarom gaan zij niet uit naar die streken en onder die volkeren, die Gods Woord nog niet bezitten, maar die in de donkerheid van volslagen heidendom leven, om hun Gods Woord te brengen? Wat weerhoudt hen om het laatste bevel van Christus uit te voeren—hun "Heilige Geest"?

Om kort te gaan, ik ben vandaag nog niet bij machte om u op een enkel goed ding te wijzen en te zeggen: dit of dat hebben de Wederdopers als Wederdopers gedaan voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk, voor de bevordering van de algemene belangen van land en volk.

Maar ik kan u, uit mijn eigen herderlike ondervinding, wijzen op tal van huiselijke onenigheden, twisten tussen echtelieden, echtscheidingen, lasteringen en wat dies meer zij, die de vrucht zijn enig en alleen van de bemoeiingen van deze sekte—*zijn dit de vruchten des Heiligen Geestes?*

En daarom acht ik mij geroepen om niet alleen als Bedienaar van het eeuwig Evangelie, maar ook als liefhebber van mijn land en volk u met alle ernst te waarschuwen tegen deze sekte als *een sekte, die Gods Woord vervalst, mensen verleidt en de staatsvrede en -voortgang bedreigt.*

Ik kan volkomen beamen, wat een getuige der waarheid onlangs de leiders der Wederdopers, met roerende ernst, toegevoegd heeft. Hij zeide dit (ik haal zijn woorden letterlik aan): "*As voorgangers sal julle verantwoordelijkheid groot wees! Die*

huislike twiste en egskeidings, wat julle leer in meer as één huisgesin in ons land veroorsaak, staan op rekening van die Wederdopers. Al beroep julle jul daarvoor op nog soveel verdraaide skrifture, net soas Satan met Kristus in die woestyn gedaan het. Dit maak die verantwoordelikheid des te swaarder."

Paulus waarschuwt de gemeente te Korinthe teen de valse leraars met deze woorden—en het zijn vreselike woorden: "Zulke valse Apostelen zijn bedriegelijke arbeiders, zich veranderende in Apostelen van Christus. En het is geen wonder; want de Satan zelf verandert zich in een engel des lichts. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken."

Wees gewaarschuwd, gemeentel! Zowel tegen de openbare vijand, die u openlik aanvalt, als tegen de listige verleider, die met de tale Kanaäns op de lippen u bedreigt. "Maar blijf gij in hetgeen gij geleerd hebt, en waarvan u verzekering gedaan is, wetende van wie gij het geleerd hebt." Waak te allen tijde in het geloof. Houd u sterk. Wees mannelik. Blijf standvastig—opdat gij de kroon des levens door ontrouw niet verliest.

Daar zijn nog drie zeer belangrijke zaken, die ik bespreken en waartegen ik u waarschuwen moet, n.l. het spreken van vreemde talen, de gave der gezondmakingen en de doop (of zulks, volgens de Schrift, door de onderdompeling van volwassenen moet, of ook wel door de besprenkeling van kleinen kan geschieden). De belangrijkheid van deze drie zaken eist een uitvoeriger bespreking dan tans, wegens gebrek aan tijd, kan geschieden. A.s. Zondagavond (D.V.) hoop ik ze te bespreken en het licht van Gods Woord op de dwaalleringen der Wederdopers daaromtrent te doen vallen.

Amen.

“Laat alle dingen eerlik en met orde geschieden.”
1 Kor. 14:40.

Volgens aankondiging spreek ik heden tot u over de dwaalleer der Wederdopers ten opzichte van de gave der gezondmakingen, die der vreemde talen en de doop. Het onderwerp is breed en mijn tijd beperkt. Ik kan dus alleen maar hoofdzaken aanstippen. Daar zullen in verband met het onderwerp dus nog tal van belangrijke kwesties onbesproken blijven. Maar ik wil niettemin vertrouwen, dat de enkele hoofdzaken, die ik aanroeren zal, u de onhoudbaarheid nader zal doen inzien van het standpunt der Wederdopers in dezen.

Over de wijze van schriftuitlegging, of liever van schriftverdraaiing en schriftverduistering der Wederdopers, heb ik reeds gesproken. Ik zal daar dus nu niet verder over spreken.

Voorts behandel ik de onderhavige punten, niet alsof ik spreek tot Wederdopers, want “zij hebben niet van node, dat iemand hen lere”. Ik spreek tot u als leden van een Christelike gemeente en ik spreek om u niet alleen voor te lichten, maar ook om u te waarschuwen tegen “de listige omleidingen” der Wederdopers, die zich met schoonklinkende Bijbelwoorden in een waas van vroomheid en godsvrucht hullen en zich aandienen als Apostelen des Heren, waardoor velen verleid worden.

Ik heb u verleden Zondagavond daartegen ernstig gewaarschuwd. Die waarschuwing zal ik hedenavond niet herhalen. Ik zal mij slechts bepalen tot de bespreking van het aangekondigde onderwerp. Met nadruk wens ik echter te herhalen, dat ik in de bestrijding der Wederdopers het oog heb niet op bepaalde personen, maar uitsluitend op de dwaalleringen, die zij verkondigen.

Een zaak kan ik ongelukkig vanavond niet

anders dan terloops behandelen, n.l. de dwaalleer der Wederdopers ten opzichte van wat zij noemen "de doop des Heiligen Geestes". De buitensporigheden der Wederdopers in verband met de Heilige Geest doen ons werkelijk huiveren, want wij hebben hier te doen met de derde Persoon der heilige Drie-eenheid, eenswezens met God de Vader en de Zoon. Daar bestaat tussen God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest geen het minste verschil in majesteit, waardigheid, heiligheid of rangorde.

Wij mogen de Persoon des Heiligen Geestes niet los van God de Vader en de Zoon denken. Waar de Vader is, daar is de Zoon; waar de Zoon is, daar is de Heilige Geest; en waar de Heilige Geest is, daar zijn Vader en Zoon.

Dat de Heilige Geest der Wederdopers de Heilige Geest der Schrift is, kan ik met geen mogelijkheid aannemen. De doop des Heiligen Geestes, zoals de Wederdopers die voorstellen, komt in de verste verte niet overeen met hetgeen ons de Heilige Schrift dienaangaande leert. Misschien vind ik later wel gelegenheid om deze kwestie uitvoerig te bespreken.¹

De Wederdopers brengen vooral de gave der gezondmakingen en die der vreemde talen sterk op de voorgrond. Zij beweren, dat zij die gaven bezitten. Laat ons bij het licht van Gods Woord en de ervaring der Christelike Kerk onderzoeken, of zij gelijk hebben al dan niet.

I. DE GAVE DER GEZONDMAKINGEN.²

—Hoewel ik gedwongen ben om deze kwestie beknopt te behandelen en alleen hoofdzaken aan te stippen, zal ik proberen om zo duidelijk mogelijk te zijn.

Wij lezen in het N. Test. van "verscheiden gaven" des Heiligen Geestes (Rom. 12:6, 1 Kor. 12:4). Nu worden de gaven des Heiligen Geestes

¹ Wij moeten ons daar wel bewust van zijn, dat de Heilige Geest meer is dan bloot een gave of kracht Gods. Hij is ook een Persoon, ook waarachtig God. Dit wordt vaak uit het oog verloren.

² Vgl. De Gave der Gezondmakingen, S. J. du Toit, tweede druk, 1899.

verdeeld in *buitengewone* en *gewone* gaven—precies zoals er onder Gods voorzienig bestuur gewone en buitengewone tijden en gelegenheden en omstandigheden zijn, zoals b.v. (om enkele te noemen) de roeping van Abraham, de wetgeving op Sinaï, de vleeswording van Christus, de stichting der Christelike Kerk onder de nieuwe bedelling.

De gewone gaven des Heiligen Geestes zijn gemisbaar tot de zaligheid (Gal. 5:19—23), de buitengewone daarentegen niet (1 Kor. 13:1—3).

Voorts zijn de gewone gaven blijvend (1 Joh. 2:30), worden—hoewel in verschillende mate en verhouding—aan alle gelovigen geschonken en zijn ten allen tijde aanwezig in de gemeente van Christus.

Daarentegen zijn de buitengewone gaven niet blijvend, worden niet aan alle gelovigen geschonken en komen slechts dan tot openbaring, wanneer bijzondere omstandigheden en behoeften der gemeente zulks noodzakelijk maken.

Tot die groep van buitengewone gaven nu behoort de gave der gezondmakingen.

Toen de gemeente van Christus gesticht moest worden, waren de buitengewone gaven des Heiligen Geestes noodzakelijk om de pas gestichte gemeente mede te grondvesten. Want vergeten mogen wij niet: het jonge Christendom werd geplant op zeer vijandige bodem. Het Jodendom en Heidendom bestookten het van alle zijden en met alle mogelijke wapenen. Men wilde het Christendom totaal uitroeien en van de aardbodem vegen. Er waren dus toen buitengewone krachtsopenbaringen des Heiligen Geestes noodzakelijk. Maar naarmate de eerste Christelike gemeente groeide, werden die aanvankelijke buitengewone krachtsopenbaringen des Heiligen Geestes steeds minder noodzakelijk, totdat zij uiteindelijk hun door God bepaald doel bereikt hadden en daarmee de reden tot hun bestaan in de Kerk ophield.

De heilige Schrift geeft ons de verzekering, dat de *gewone gaven* des Heiligen Geestes, welke tot de zaligheid noodzakelijk zijn, zullen blijven voortbestaan, maar aan de andere kant hebben wij in genen dele enige schriftuurlike grond voor de mening, dat de *buitengewone gaven* des Heiligen Geestes zouden blijven voortduren.

Integendeel, de Apostel Paulus bevestigt, dat zij alleen dan in de gemeente tot openbaring zouden komen, wanneer de omstandigheden of behoeften der gemeente zulks noodzakelijk zouden maken. Na de grondvesting van de Kerk zijn—niet de gewone, maar wel de buitengewone gaven des Heiligen Geestes dan ook metterdaad opgehouden, want de omstandigheden of behoeften der Kerk vereisten hun aanwezigheid in de gemeente niet langer. En in Gods huishouding is er geen overtolligheid.

Wat nu de Schrift te dezen opzichte verklaart, is dan ook in de geschiedenis der Kerk bevestigd.

Hierbij komt nog dit: God de Here werkt nooit zonder doel.

Wat is nu eigenlijk het doel van de z.g. gezondmakingen, waarop de Wederdopers zich beroepen? Wat beogen zij daarmee?—de ere van God de Here, of de twijfelachtige verheerliking van eigen sekte? Gebruiken zij de z.g. gezondmakingen niet veelal als een middel om aandacht te trekken en proselieten te maken? Mij komt het voor, alsof de Wederdopers in de praktijk trouwe aanhangers zijn van de verderfelijke Jesuïtische leer: *“het doel heiligt de middelen.”*

De Wederdopers hechten grote waarde aan gezondmakingen, maar zien daarbij blijkbaar over het hoofd, dat gezondmakingen voor de zaligheid der ziel hoegenaamd geen beduidenis hebben.

Maar wat in verband hiermede nog wel het ergste is en aan godslastering grenst, is wel dit: in hun praktijk van z.g. gezondmakingen tasten de Wederdopers de soevereiniteit des Almachtigen aan, daar zij in hun dwaze waanwijsheid God de Here in Zijn ondoorgroendelijke vrijmacht zoeken voor te schrijven, wat Hij doen moet—net als een onverstandig kind, dat *zijn* wil aan zijn ouders zoekt op te dringen.³

Laat mij voorts uw aandacht hierop mogen

³⁾ Hoe de bede „Uw wil geschiede” verkracht wordt, blijkt o.a. uit een blaadje, door de Wederdopers uitgegeven en getiteld: „Indien het Uw wil is.” Dit geschiedt op de gewone wijze door een menigvuldige aanhaling van Bijbelwoorden, maar—waarvan de betekenis handig verdraaid en verduisterd wordt.

vestigingen: daar bestaat een ingrijpend verschil tussen de genezingen door Christus en Zijn discipelen gewrocht en de z.g. gezondmakingen der Wederdopers.

De genezingen, waarvan er in de Heilige Schrift melding gemaakt wordt, waren, ten eerste, *volkomen* en, ten tweede, *ogenblikkelijk*. Dit kan niet gezegd worden van de z.g. gezondmakingen der Wederdopers. Om een enkele z.g. genezing te weeg te brengen sukkelen de Wederdopers dikwels lang—soms jaren lang, d.w.z., als zij de moed niet verliezen en verklaren, dat de zieke niet “genoeg geloof” heeft, of als de patiënt niet (zoals maar al te vaak gebeurt) intussen sterft. En de Wederdopers zelf, zijn zij altijd toonbeelden van blakende gezondheid? Hebben wij in dit verband niet meermalen reden om tot hen te zeggen: “Medicijnmeester, genees u zelf”?

Het biezondere doel van de wonderen door de Here Jezus en Zijn discipelen verricht wordt door de Wederdopers ten enenmale over het hoofd gezien. In verband hiermede zegt Ds. Kruger:⁴ “Nou weet ons, die verskijsel van tale, profesie, gezondmaking in die eerste Kristelike Kerk, val onder die algemene benaming van *wondere*. En wat leer die Skrif oor *wondere*? Dit, oor die algemeen, dat die sonde die hele mens, wat uit *siel* en *liggaam* bestaan, bederf het. Om sy *siel* te red moet 'n *onsigbare* wonder in die *wedergeboorte* plaas vind, Joh. 3. Om sy *liggaam* te red, moet 'n *sigbare* wonder gebeur in die *wederopstanding* van die vlees.

In Mark. 2:7—12 sien ons, dat die Fariseën geen geloof wou heg aan die onsigbare wonder van die *sondevergiftenis* van die geraakte, omdat hulle dit nie kon *sien* nie. Toe sê Jesus vir die geraakte, sodat hulle sy wondermag ook in die *sigbare wêreld* kon sien: “Sta op, neem uw beddeken op en wandel.” Siel en liggaam albei werd hier deur Jesus wondermag herstel.

Nou sê die Wederdopers, dieselfde wonderwerke van toe moet ons nou ook nog kan doen, as ons geloof maar net groot genoeg is.

En hierin dwaal hulle, omdat hulle *geen on-*

⁴) Disputasie, p. 66.

dersheid maak tussen die *stigtingsperiode* en die *gevestigde toestand* van die Kerk nie; dit is, tussen *buitengewone* en *gewone* werkingen van die H. Gees.

Die *stoflike wondermag* was van *tydelike* aard. Daardie mag sal deur die Here self eers weer geëfien word by die *voleinding* van die wêreld, as Kristus weerkom op die wolke. Dan sal die *siektes, smarte, ens.*, volgens Openb. 21 ophou.

Verder, die baie *buitengewone* siektes in die eerste Kristelike Kerk was daar, sodat Kristus sy mag ook op *sigbare wyse* kon toon in 'n *vyandige wêreld*, om also sy Kerk op aarde te stig."

Meer nog. Gods Woord leert ons nergens, dat de gave der gezondmakingen in de laatste tijden vóór de Wederkomst van Christus weer openbaar zal worden.

Integendeel, wij worden herhaaldelik en met klimmende ernst gewaarschuid tegen allerlei "wonderheden en tekenen" in de gemeente der laatste dagen, die zich—let wel!—*onder de Naam van Christus* zullen komen aandienen.

En juist daarin zal, volgens de Schrift, hun groot gevaar schuilen.

Zij zullen zich komen aandienen *onder de Naam van Christus en de schijn der godzaligheid*, waardoor velen verleid zullen worden. Ik lees in Matth. 7 dit: "Zij zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Ziet, ik heb het u voorgezegd." In dit verband denk ik ook aan het vreselike woord van Christus in datzelfde hoofdstuk (luister!): "Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: "Here, Here! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam duivelen uitgeworpen en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlik aanzeggen: Gaat weg van Mij, gij—let wel!—die de ongerechtigheid werkt."

Opmerking verdient mede in dit opzicht het feit, dat de Wederdopers tegen het gebruik van middelen by krankheid zijn. Zij beroepen zich op Gods Woord, maar geheel ten onrechte. Nergens in de Bijbel wordt het gebruik van middelen afgekeurd, veel minder verboden. Integendeel, Gods Woord leert ons op elk gebied de weg der midde-

len te bewandelen. *Bid en werk* beveelt Gods Woord. Gebed en medicijnen zijn niet in strijd met elkaar; zij zijn beide gaven Gods en behoren samen gebruikt te worden. De uitkomst moet aan Gods welbehagen overgelaten worden. Het gebed vermag veel—het gebed des rechtvaardigen. God zal het gebed om gezondheid verhoren, maar alleen dan, wanneer het overeenkomstig Zijn vrijmachtig welbehagen is. Ons levenslot berust in Gods hand, niet in de onze. Hij is het, die ons vreugd' of ongeval, naar wij behoeven, zendt. Wij geloven vast in Goddelijke gebedsverhoring, maar wij zien in het gebed geen tover- of geweldmiddel om de Almachtige te beïnvloeden of te dwingen onze zin te volbrengen.

Dit is heidens.

In dit opzicht volgen de Wederdopers heidense praktijken, want zij gebruiken het gebed, precies zoals de heidenen doen, als een soort van tovermiddel of machtspreuk om de goden gunstig te stemmen, of desnoods te dwingen, om hun welbehagen te doen.

En als een der algemeen erkend leiders der Wederdopers het volgende verklaart (ik haal zijn woorden letterlik aan): "As iemand siek word dan stuur hy om die dokter en sê: Dokter, ek glo dat God, die Almagtige, het my siek gemaak en ek het jou ingeroep om jou beste te doen om die werke van die Here te verbreek, want God het my siek gemaak", dan spreekt hij lichtzinnige woorden tegen Gods Woord, dat ons beveelt om de weg der middelen te bewandelen, zoals de Heilige Geest trouwens ook doet door het gebruik van Gods Woord en de Sakramenten als middelen om ons geloof te versterken. Neen, voor de vorderingen van de mediese wetenschap dient het lijdende mensdom Gode dankbaar te wezen.

In een blaadje, mij door een Wederdoper toegezonden, staat in verband met de gave der gezondmakingen het volgende (ik haal letterlik aan): "Christus predikte genezing voor beide ziel en lichaam. Hy gaf bevel aan de Twaalf Apostelen om hetzelfde te doen, daarna aan de Zeventigen, en ten laatste aan alle gelovigen. Er is genezing voor ieder kind Gods door het geloof in de Here Jezus Christus.' Dit klinkt heel mooi. En

tot staving hiervan beroepen de Wederdopers zich op de Schrift. Dit bevreedt ons echter niet. Zelfs de Satan heeft tegen de Here Jezus gezegd: "Er staat geschreven."

Het ligt niet in de alwijze Raad Gods besloten om elke kranke te genezen. De Here Jezus heeft het niet gedaan. Zijn Apostelen evenmin. Maar de Wederdopers willen het doen. En als zij dan daar niet in slagen dan zeggen zij heel gemoedelijk: "Daardie sieke het nie geloof genoeg nie"—een vindingrijk gezegde, dat meermalen goed van pas komt.

In verband hiermede dringen zich onder tal van vragen de volgende aan ons op:

Waarom heeft de Here Jezus slechts drie doden opgewekt? Waarom heeft de Here Jezus bij het badwater te Bethesda slechts aan één kranke gevraagd, of hij wilde gezond worden? Had Lazarus dan niet genoeg, of niet het rechte geloof? En de Apostel Paulus, waarom toch kon hy niet bevrijd raken van de doorn in het vlees?⁵ Wat zou er toch aan gescheeld hebben, dat de Apostel Paulus te Milete Trofimus krank moest achterlaten? Had hij dan het rechte geloof niet? En volgens de Wederdopers was Paulus een Wederdoper!

En is het niet eigenaardig, dat Lukas, de medicijnmeester, zo'n eervolle plaats bekleedt in Gods Woord? Waarom wordt hij door Paulus "de medicijnmeester, de geliefde" genoemd in plaats van door hem scherpelijk bestraft te worden over zijn Godonterende praktijk? En waarom beveelt Paulus Timotheus een middel aan, n.l. het gebruik van een weinig wijns? Doch genoeg. Slechts een kleine opmerking nog in dit verband. De Wederdopers zijn zo uitermate gekant tegen het gebruik van middelen. Hoe komt het dan, dat velen hunner een bril dragen? Is een bril dan niet ook een middel? Waar wordt er in de Heilige Schrift het dragen van een bril aanbevolen?⁶ Helpt het gehed of de oplegging der handen in dit geval dan niet?

⁵) Zonder blikken of blozen vertelde een Wederdoper mij, dat die doorn de geleerdheid van Paulus was!

⁶) „1 Kcr. 13:12—, „Wij zien door een spiegel" veroorlooft het dragen van een bril; spiegel betekent daar een bril, zeide een Wederdoper tegen mij. Het kan niet mooier!

En wat omtrent het gebruik van valse tanden, breukbanden, e.d.?

Dat het de Wederdopers soms werkelijk gelukt om tijdelijke genezing van sommige krankheden te bewerkstelligen, bevreedt ons niet. Het laat zich gemakkelijk verklaren uit de hypnotiese invloed, welke de ene mens op de andere kan uitoefenen—een invloed, waarvan het bestaan en de kracht ten overvloede bewezen zijn en die ook wel in sommige gevallen door geneeskundigen met goed gevolg gebruikt wordt.⁷ Op deze wijze zijn daar vele gevallen van merkwaardige genezing voorgekomen—als de tijd zulks gedoogde, zou ik u er enkele van hebben kunnen noemen.

Daar zit in die genezingen hoegenaamd geen bovennatuurlijk element.

Funktionele kwalen kunnen op die wijze genezen worden (ook zonder het gebed van een Wederdoper!)—maar geen organiese ziektegevallen.

De Wederdoper moet nog geboren worden, die door oplegging van handen een organiese kwaal geneest, zoals b.v. blindgeborenheid. Zij beweren wel, dat zij dit reeds gedaan hebben; dat zij b.v. gevallen van kanker genezen hebben, maar daarbij hebben zij ons nog nooit een onpartijdig overtuigend bewijs geleverd, dat het werkelijk kanker was, die door hen dan zou genezen zijn.

Bedrog op dit gebied is zo gemakkelijk, dat ik u daar werkelijk niet tegen behoef te waarschuwen. Toch laten velen zich gemakkelijk bedriegen, vooral weinig ontwikkelden. Het zijn in de regel juist die mensen, die weinig of geen kennis hebben van de leer van Gods Woord en van de leer en geschiedenis der Kerk, die zich door de Wederdopers zo gemakkelijk laten verleiden en die dan de mond zo vol hebben over de z.g. gebreken en dwalingen der Kerk.

Daar wordt ons gewezen op geneesbidders, zoals Hazenberg e.a.; zij zijn verschenen, maar weer verdwenen. Voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk hebben zij niets gedaan. Zij hebben alleen maar gespekuleerd op de lichtgelovigheid

⁷) Zie voor afdoende bewijzen: Praatjes met die Oumense, C. Louis Leipoldt; en: Hypnotisme en Suggestie, J. Boisson de la Rivière.

van mensen en daardoor hun eigen zak gevuld—dit is feitelijk al.⁵

In verband met de z.g. genezingen der Wederdopers, zegt Ds. Kruger het volgende:

“Die here (Wederdopers) ontken, dat hulle met Spiritisme omgaan. . . . Maar hulle *geloofsgenoot*, Br. Lake, vroeër voorganger in Germiston, het dit wel gedoen. Nagte het hy by 'n Fransman daar deurgebring om dit te leer,—want dit kom hom handig in by die samekomst.”⁶

Dat de Wederdopers zich niet schromen om van dergelyke onheilige praktjken gebruik te maken ten einde hun doel te bereiken, is voor ons reeds genoegzame reden om teenen hen op de hoede te zijn—en daarom te meer, omdat het de Wederdopers niet te doen is om de ere Gods, maar om de Kerk af te breken vooral door afval in de Kerk te veroorzaken.

Ten einde dat doel te bereiken is hun geen wapen te verachtelik, geen godsdienstige list te onheilig, geen vroom bedrog te snood.

De Wederdopers matigen zich voorts niet zelden aan, dat zij zelfs gestorvenen uit den dode kunnen opwekken. Die aanmatiging is evenwel zo onzinnig, dat men daar geen kennis van behoorde te nemen, ware het niet, dat de Wederdopers zover zijn gegaan om n.l. te beweren, dat zij reeds gestorvenen uit den dode *hebben* opgewekt. Na herhaalde pogingen is het mij echter nog niet mogen gelukken de juiste adressen van dergelyke opgewekten in handen te krijgen. Ik mag hier byvoegen, dat men geen Wederdoper behoeft te zijn om schijndoden “op te wekken.”

Niet alleen bouwen de Wederdopers hun stelsel van gezondmakingen op het voorbeeld van de Here Jezus en Zijn Apostelen (ten onrechte, zoals wij gezien hebben); niet alleen matigen zij zich aan, in hun dwaze waanwijsheid, die gawe ook te bezitten, zij beweren ook, in verband daarmee, dat alle krankheid, in welke vorm ook, *van de Satan* komt. Een der leiders noemt krankheid: “*de vuile merken van Satans vinger.*”

⁵) Zie De Gawe der Gezondmakingen door Ds. S. J. du Toit (tweede druk, 1899.)

⁶) Disputasie, blz 70.

Gods Woord leert ons daarentegen, dat God de dood als straf op de zonde gesteld heeft en aan de dood heeft, niet de Satan, maar God voorafgaande ziekte, lijden en smart verbonden. En als de Satan Job door krankheid wil aantasten, dan moet hij eerst van God daartoe verlof ontvangen.

Wij zien in onze krankheid een vaderlike kasting Gods, die ons de hemel nader brengt—de Wederdopers zien in hun krankheid “*de vuile merken van Satans vinger*”. Het is niet moeilijk voor de schriftkenner om te beoordelen, welke opvatting schriftuurlijk is!

Doch genoeg. Laat ons zien, hoe het staat met

II. DE GAVE DER VREEMDE TALEN.—

Ook hier bedienen zich de Wederdopers van schriftverdraaiing en schriftverduistering ten einde hun onschriftuurlijk standpunt te verdedigen; en wie “het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord”, niet weten te hanteren, worden licht door hen verslagen.

De kracht der Wederdopers schuilt juist in hun wijze van *schriftverdraaiing en schriftverduistering* en hierin ligt tegelijk ook hun gevaar.

De “*Apostoliese Geloofzending van Zuid-Afrika*” heeft een blaadje verspreid onder de titel: “Wie en Wat Wij Zijn.” Daarin wordt hun belijdenis—voor zover er dan van een belijdenis sprake kan zijn—uiteengezet. In verband met de gave der vreemde talen wordt er dan dit gezegd (ik haal letterlik aan): “Hij (de Heilige Geest) openbaart Zijn tegenwoordigheid door het spreken van vreemde talen. Dit behoort de normale ondervinding van elk kind Gods te zijn, want zij maakt ons moedig in Zijn dienst.” Dat deze mening onschriftuurlijk is, zal aanstonds blijken.

De gave der vreemde talen is, volgens de Schrift, eveneens een buitengewone gave des Heiligen Geestes. En die vreemde talen bestonden niet slechts in ongeaccentueerde verzuchtingen en in een stamelen van verwarde klanken, die geen zin hadden. Dit is grotendeels de mening der Wederdopers, die allerlei onzinnige en zinloze klanken uitstoten en ze dan “vreemde talen” noemen, hun door de Heilige Geest in de mond gelegd!

Het Pinksterwonder, dat niet herhaald is, laat ik hier buiten bespreking. Op die dag hebben de Apostelen, door een buitengewone werking des Heiligen Geestes, "de grote werken Gods" verkondigd aan de menigte aldaar vergaderd, "zodat een iegelijk hen in zijn eigen taal hoorde spreken."

De Apostel Paulus keurt het af, dat aan het gebruik van vreemde talen, zoals die in zijn tijd nog bestonden, een vaste plaats zou worden toegekend bij de godsdienstoefeningen der gemeente. Waren er toch mensen, die vreemde talen spraken, dan moesten zij zulks om de beurt doen, maar dan ook alleen maar als er uitleggers waren, die aan de gemeente konden uitleggen en vertolken, wat zij spraken. Waren er echter geen uitleggers aanwezig, dan moesten zij, die de vreemde talen spraken, zwijgen, want het doel der vreemde talen was om de gemeente te onderwijzen en te vertroosten (lees 1 Kor. 14:26—40).

Daarbenevens, "God is", zegt de Apostel dan met nadruk, "God is geen God van verwarring, maar van vrede."

Hier storen zich de Wederdopers maar weinig aan. Bij hen geldt: *hoe meer lawaai hoe meer vreugde*. Want vergelijk nu hiermede het kinderachtige gebrabbel der Wederdopers bij hun samenkomsten en de onzinnige kunstmatige nabootsing treft u al dadelik, om niet eens te spreken van het Godslasterlike daarvan.

Als een Wederdopers een kind van 5 of 6 jaar in de armen neemt (zoals gebeurd is)¹⁰, op de grond gaat liggen en uitroept: "*Kierrie, Kierrie, Kabolla, Kabolla, Bless Sonny*", dan zie ik daarin niet alleen iets bespottelijks en daarom af te keuren, maar ik zie daarin *een aangrijpende en huiveringwekkende belasting des Heiligen Geestes!*

Dat voorts de Heilige Geest Zijn aanwezigheid moet openbaren door het doen spreken van vreemde talen, is een mening, welke op geen enkele schriftuurlijke grond rust.

Hierbij komt nog dit: reeds in de tijd der Apostelen kwam het taalwonder al minder en minder voor. Wat herhaaldelijk geschiedt, is trouwens ook geen *wonder* meer.

¹⁰⁾ Zie Diputasie, blz. 59.

Neen, de Heilige Geest laat Zich niet in Zijn Goddelijke vrijmacht door ons nietige schepselen beperken of voorschrijven waar, wanneer, aan wie en op hoedanige wijze Hij Zich openbaren moet. Dat wij voor Zijn almacht en grootheid, Zijn vrijmacht en majesteit in eerbiedig zwijzen ons nederbuigen! Hij is de Derde Persoon in de Heilige Drieëenheid, eenswezens met God de Vader en de Zoon. Hem komt dezelfde ere en aanbidding toe.

De Wederdopers verlagen de Heilige Geest tot een *willoos instrument*, dat zij naar *willekeur en eigen goeddunken* gebruiken om hun zelfzuchtige doeleinden te bereiken. En zij doen dit onder vrome schijn. Dit is niet minder dan grove Godslastering, waartegen met alle ernst gewaar-schuwd dient te worden.

De lange rij van Godgewijde mannen en geloofshelden, die God aan de Kerk in de loop der eeuwen geschonken heeft—Athanasius, Augustinus, Luther, Kalvijn, Wesley en talloos vele anderen—zij hebben geen vreemde talen gesproken—hebben zij dan de Heilige Geest niet ontvangen en zij dan, tezamen met onze vaders, verloren gegaan? De Wederdopers zeggen: “Ja!” Ik zeg, op grond van de leer van Gods eeuwig Woord en daarom met de meeste nadruk: “Neen!”

Voorts biedt de Heilige Schrift ons nergens grond om aan te nemen, dat de gave van vreemde talen in de gemeente zou blijven voortbestaan. Het is alleen wanneer plantjes jong zijn en teer, dat zij bijzondere zorg vereisen. Voor het jonge Christendom, omringd van en bedreigd door harts-tochtelijke vijanden, heeft God op wonderlijke wijze gezorgd. Maar het tijdperk dier wonderen is met de groei van het Christendom voorbijgegaan. En waar wij in Gal. 5 vermaand worden om door de Heilige Geest te wandelen en de vrucht des Geestes opgesomd wordt, daar wordt *met geen enkel woord* melding gemaakt van vreemde talen. Integendeel, in 1 Kor. waarschuwt Paulus de gemeente reeds tegen het misbruik; dat er van vreemde talen gemaakt werd.¹¹

¹¹) Daar waren leden in de gemeente te Korinthe, die zich hoog verhieven op de gaven, door de openbaring des Geestes hun

Wonderen—ach! zij geven niets voor wie niet horen willen het onge Kunstelde Woord des Heren. “Indien zij Mozes en de Profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen.”

Van welk een diepe mensekennis getuigt dit Schriftwoord!

Het zijn juist die mensen, voor wie het eenvoudige Woord Gods niet genoegzaam is, die de toevlucht nemen tot allerlei buitensporigheden, welke dan opgedist worden onder de schijn van godzaligheid en waardoor velen verleid worden.

Denk aan de waarschuwing van de Here Jezus tegen de “tekenen en wonderheden” der laatste dagen en vergeet niet het veelbetekenend woord, dat Hij daaraan toevoegt: “Ziet, Ik heb het u voorzeggd.”

En (om nog slechts één uit de vele ernstige waarschuwingen aan te halen) Paulus waarschuwt o.m. tegen “de kracht en tekenen en wonderen der leugen.” Laat u niet verleiden door “vele krachten, tekenen en wonderheden.”

Wij komen nu tot de behandeling van

III. DE DOOPKWESTIE.¹²—Ik zal hier ook

geschonken, en die trots neerzagen op hen, die niet of minder dan zij waren bedeed. Zij zagen vooral in de tongenspraak aanleiding tot zelfverheffing en verachting van anderen. Hiertegen kwam Paulus op. En hoezeer hij ook de buitengewone gaven des Geestes waardeerde, hij vermaande de broeders in Korinthe: wordt geen kinderen in het verstand (de Wederdopers leren net het tegenevengestelde hiervan—, ‘n mens moet verstandeloos worden ‘n kind’), maar zijt kinderen in de boosheid. En hij raadde de gelovigen aan om met ijver te streven naar de beste gave—de liefde. Daarmede verlegde Paulus het zwaartepunt uit de tijdelijke en voorbijgaande openbaringen des Geestes in die gegergelde, godsdienstige en zedelijke werkzaamheid, welke Hij voortdurend in de gemeente volbrengt. Dit is hoofdzaak, niet het abnormale, het buitengewone. Vgl. *Magnalia Dei*, Baynck, § 19.

¹²⁾ Zie o.a. *Institutie*, Kalvijn, IV, 15, 16—wie het ernstig meent met de doop, behoort deze twee doorwrochte hoofdstukken te lezen. Voorts *De Christelijke Godgeleerdheid en kennis der Zaligheid*, Benedictus Pictet, tweede deel, 1729, XV, 10—18. *Gereformeerde Dogmatiek*, Baynck, vierde deel, § 58.

weer slechts enkele hoofdzaken kunnen aanraken, maar hoop u niettemin een denkbeeld te geven van hoe ongegrond de argumenten der Wederdopers zijn, wanneer zij leren, dat alleen volwassenen, die belijdenis doen, gedoopt mogen worden en dan ook alleen maar door onderdompeling. Natuurlijk, ter verdediging van hun standpunt voeren zij tal van Bijbelwoorden aan, wier betekenis zij echter handig weten om te buigen, zodat het voor velen werkelijk de schijn heeft, alsof hun standpunt op de Schrift berust en als zodanig het enige juiste is en dat de Kerk van Christus dus al de eeuwen door op dit punt ook al weer gedwaald heeft en nog steeds dwaalt.

Eigenaardig toch, dat de duurgekochte Kerk van Christus nog maar altijd dwaalt en gedwaald heeft, ten spijte van de arbeid des Heiligen Geestes en ten spijte ook van de ernst der vele Godgewijde mannen, die in de loop der eeuwen al hun krachten en talenten aan God gewijd en de Kerk gediend hebben.

Toch is het een feit, dat de Kerk steeds door de Wederdopers verdoemd¹³ wordt. En volgens hen zijn alle vroegere geslachten vanaf de tijd na de Apostelen dan ook verloren gegaan. *Blijkbaar ligt dan de grond onzer zaligheid niet in de zoenverdiensten van Christus, maar in de doop der Wederdopers.*¹⁴

Ik mag een zekere mate van kennis bij u veronderstellen te opzichte van het Sakrament des heiligen Doops. Ik zal dus geen inleidend woord over de beduidenis daarvan spreken, maar dadelijk beginnen met enkele der bezwaren te noemen, die de Wederdopers tegen onze wijze van dopen opperen.

¹³⁾ Wie bekend is met de hartstochtelijke veroordeling der Kerk door de Wederdopers, zal dit woord niet te scherp vinden. In Zuid-Afrika, verzekerde nog onlangs een Wederdoper mij, wordt het zuivere Evangelie eerst pas sedert de laatste 25 jaren verkondigd (door de Wederdopers). Alle geslachten voor die tijd zijn dan ook verloren gegaan.

¹⁴⁾ De Wederdopers vervallen in deze dwaling, omdat zij van de doop door onderdompeling een beginselkwestie maken, wat verkeerd is.

De Wederdopers bestrijden allermeest de Kinderdoop.

Een der leiders, een Amerikaan, die door hen hooggeroemd werd als een man vol van genade, wijsheid en de Heilige Geest, maar die later bleek hen bedrogen te hebben, noemde de Kinderdoop heel vriendelijk: "een klucht" en "een goddeloze en bespottelijke nabootsing van de Doop zoals door Christus ingesteld." Hoe ongegrond deze woorden zijn, zullen wij aanstonds zien.

De Wederdopers bestrijden de Kinderdoop vooral op deze twee gronden: 1. De Kinderdoop komt in de Heilige Schrift niet voor; en 2 naar zijn oorspronkelijke instelling veronderstelt de Doop altijd geloof en bekering; kinderen nu kunnen geen geloof hebben of bekering tonen.

Op het eerste gezicht lijken deze twee bezwaren nogal gewichtig. En als de Wederdopers dan nog Bijbelteksten aanhalen om die twee bezwaren te steunen, dan lijkt het werkelijk voor wie de Schrift niet kent, alsof de Kerk in dit opzicht op een dwaalspoor geraakt is. Geen wonder, dat eenvoudige, weinig ontwikkelde mensen dan ook al spoedig in de war geraken en eindelijk zwichten voor de vrome drog-argumenten der Wederdopers met de Bijbel in de hand.

Laat ons de zaak nader onderzoeken.

De bezwaren zijn niet alleen niet gewichtig, maar zij blijken van geen kracht te zijn wanneer men het volle licht van Gods Woord daarop vallen laat. Ook het onvervalste getuigenis der Kerkgeschiedenis werpt een voor de Wederdopers vernietigend licht daarop.

Dat de Kinderdoop niet in de Schrift voorkomt, is in zoverre waar, dat het N. Testament nergens nadrukkelijk de Kinderdoop noemt. Dit bevreemdt ons echter niet. Met het oog op Gods Verbond, waarvan de besnijdenis een teken en zegel was, zou het tegendeel ons eer hebben bevreemd. Afgezien dus nog van de waarheid, dat de kinderdoop in de plaats der besnijdenis getreden is (waarover ik straks nader zal spreken), vindt het feit, dat het N. Testament de kinderdoop niet nadrukkelijk noemt, zijn verklaring hierin: in de dagen van het N. Testament was de Doop der bejaarden (en dit om begrijpelijke redenen)

regel, de kinderdoop vooralsnog uitzondering.

Het was de tijd, waarin de Christelijke Kerk door overgang uit Jodendom en Heidendom gesticht en uitgebreid werd. En alvorens het jeugdige Christendom nog niet doorgedrongen was tot het huisgezin, konden er, het spreekt wel van zelf, geen kinderen gedoopt worden.

Neem een voorbeeld. In Heidenlanden, waar voor het eerst het Evangelie gepredikt wordt, worden er ook geen kinderen al dadelijk gedoopt. Eerst worden volwassenen gedoopt. Daarna pas wordt kinderdoop mogelijk.

In de eerste en tweede eeuw dus toen de Christelijke Kerk zich snel uitbreidde, trok natuurlijkerwijze de proselietedoop (d.w.z., de doop der volwassen Joden en Heidenen, die tot het Christendom overgingen) veel meer de aandacht dan de kinderdoop.

Eerst was daarom de doop der bejaarden de gewone, telkens voorkomende doop; *daarnaast* werd toen langzamerhand de Kinderdoop algemeen; toen eenmaal de Kerk gevestigd en het ene volk na het andere gekerstend was, werd de Kinderdoop regel en de proselietedoop uitzondering, behalve natuurlijk, zoals vandaag nog, in die oorden, waar het Evangelie voor het eerst gepredikt werd.

De Apostelen waren niet verbonden aan bepaalde gemeenten, maar waren rondreizende predikers, gezonden "niet om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen" aan Joden en Heidenen.

Er wordt dan ook van slechts tien doopsbedieningen melding gemaakt in de Handelingen en Zendsbrieven der Apostelen. Hierover aanstonds.

Wat de Kinderdoop op zichzelf betreft, dat hij bij wettige gevolgtrekking en op grond van het genadeverbond Gods uit de Schrift afgeleid is, lijdt geen twijfel en daarom is hij even schriftuurlijk, alsof hij inderdaad in de Schrift nadrukkelijk *geboden* ware. Want wat bij wettige gevolgtrekking uit de Schrift afgeleid wordt, is even geldig als hetgeen er nadrukkelijk in vermeld staat. B.v. (om een enkel voorbeeld te noemen), er wordt in de Schrift nergens uitdrukkelijk geboden, dat vrouwen ook deel moeten nemen aan

het Avondmaal. Toch worden om die reden vrouwen niet van het Avondmaal geweerd en niemand zou eraan denken om de deelname van vrouwen aan het Avondmaal als onschriftuurlijk te bestemmen.

Meer nog.

Volgens Kol. 2:11, 12 en andere teksten, is de Doop in de plaats der besnijdenis gekomen. Beide de besnijdenis en de Doop hebben dezelfde betekenis en rusten op hetzelfde verbond, er is tussen beide alleen maar onderscheid in graad en in de uiterlijke ceremonie. Gods Verbond onder het O. Testament sloot de kinderen niet uit en als teken en zegel daarvan werd de besnijdenis daargesteld. Ook onder het N. Testament zijn de kinderen der gelovigen verbondskinderen, gelijk reeds afdoende blijkt uit Hand. 2:39 (ook een tekst, die door de Wederdopers jammerlijk verminkt wordt). Dat de jonge kinderen zelf hier niets van verstaan, doet niets af van het waarachtig bestaan en Goddelijke waarde des genadeverbonds. Ds. Kruger gebruikte in dit verband het volgende treffende beeld: "As Engeland se Koning met Frankrijk se president 'n verbond sluit, *verstaan die kindertjies van die lande daar iets van?* Nee — maar word hulle op daardie grond dan uitgesluit van die regte en voorregte, wat so'n verbond meebring? Net Wederdopers sal en moet hier antwoord: ja, hulle word uitgesluit" ¹⁵

Wij komen dus tot deze schriftuurlike gevolgtrekking: bij de Doop treedt niet het subjektieve geloof en de persoonlike bekering van de doeping op de voorgrond, zoals de Wederdopers ons met behulp van allerlei verdraaide en verduisterde Bijbelteksten willen wijs maken, maar wel het verbond der genade Gods, dat volgens de Schrift, naar Gods uitdrukkelike belofte, niet alleen de volwassen gelovigen omvat, *maar ook hun zaad.* ¹⁶ De kinderen der gelovigen hebben op grond van het verbond van God niet alleen evenveel, maar zelfs in sterkere mate dan de volwassenen, die belijdenis doen, aanspraak op het Sakrament des heiligen Doops.

Het fundament, waarop de Kinderdoop berust,

¹⁵) Disputasie, biz. 18.

¹⁶) Zie Gal. 3:6—9, 27, 29; 1 Kor. 7:12—14.

is onomstotelik, n.l. het genadeverbond van God, dat ons zeer helder, duidelijk en ondubbelzinnig in de Heilige Schrift geleerd wordt.

Wie nu dit genadeverbond Gods loochent, en als gevolg de Kinderdoop verwerpt, doet God als Insteller daarvan smaadheid aan.¹⁷

Volgens de zienswijze der Wederdopers is God onmachtig om in het kinderhart het werk der genade te doen. Zij stellen dus, terwijl zij de Kinderdoop verwerpen, *hun eigen waanwijsheid boven Gods almachtig en vrijmachtig bestel!*

Hoe de Wederdopers het ook al mogen trachten te ontwijken, hun standpunt ten opzichte van kinderen leidt noodwendig tot deze droevige en onschriftuurlijke gevolgtrekking, dat alle ongedoopten, die sterven, verloren gaan. Want als er geen genadeverbond Gods ware en als er voorts geen genadewerk Gods in het kinderhart kan plaatsvinden, welke hoop blijft er dan over voor de kinderen? Om aan deze moeilijkheid te ontkomen, leren de Wederdopers, dat er geen erfschuld en erfsmet bestaan. Kinderen worden dus, volgens hen, zondeloos geboren!! Als dit waar was, waarom moeten kinderen dan nog zalig gemaakt worden? En bovendien, zijn zij niet juist dan uitnemend geschikt om gedoopt te worden, d.w.z., terwijl zij zo zonder enige zonde, erfschuld of erfsmet zijn?

Neen, in tegenstelling met de Wederdopers, leert de Heilige Schrift, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

De Wederdopers ontkennen dit. Onlangs nog heeft een hunner zelf in mijn tegenwoordigheid ontkend en volgehouden, dat kinderen zondeloos blijven tot ongeveer hun twaalfde jaar! Hieruit blijkt ook al weer, dat wanneer de Wederdopers zeggen, dat zij de gehele Bijbel aannemen, zij *onwaarheid* spreken. Elke Wederdoper vertolkt de Bijbel naar zijn eigen persoonlijke opvatting en wil, wat een brutale willekeur is.

Neen, hoe vroeg ook, in het kinderhart kan Gods Geest de wedergeboorte reeds wekken.¹⁸

¹⁷⁾ Zie o.a. Institutie, Katvijn, IV, 16, 1.

¹⁸⁾ De Wederdopers kennen geen verschil tussen wedergeboorte en bekering.

De dwaling der Wederdopers ligt eigenlijk hierin, dat zij, door hun onschriftuurlike opvatting van de Doop, leren, dat God Zijn verbondsteken en zegel zet op de feilbare en bedriegelijke mondbelijdenis van de mens zelf. Gode zij dank, dit is niet zo! Gods verbond berust op het hechte en onveranderlike fundament van Zijn eeuwig en vrijmachtig welbehagen en is even onveranderlik als Zijn wezen. De Almachtige is niet afhankelijk van de mondbelijdenis van het schepsel.

Wij vinden in de Heilige Schrift talrijke voorbeelden van een vroege genadewerking Gods in het kinderhart. Denk o.a. aan Jakob, David, Obadja, Jeremia, Johannes de Doper, Timotheus.¹⁹

Van Jeremia zegt God: "Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend; en eer gij uit de baarmoeder woortkwaamt, heb Ik u geheiligd." Van David lezen wij: „Gij zijt het immers, die mij hebt doen vertrouwen, zijnde aan mijner moeders borsten. Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af, van de buik mijner moeder aan zijt Gij mijn God." Van Johannes staat er: „Hij zal groot zijn voor de Here; en hij zal met de Heilige Geest vervuld worden, ook van zijner moeders lijf aan."

Gods vrijmachtige genadewerking mag niet beperkt worden. In het kinderhart legt Gods Geest even goed het zaad der wedergeboorte als in dat van 'n volwassene. En daarom mag de Doop als teken en zegel van het genadeverbond hun niet onthouden worden.²⁰ En evenmin als bij kinderen kunnen wij bij volwassenen over het hart oordelen. Niet alle volwassenen, die door de Wederdopers ondergedompeld zijn, zijn blijkbaar wedergeborenen. Het gaat hun maar menigmaal bij de Doop door onderdompeling aldus toe: „'n droë sondaar word onder die water gedruk; 'n nat sondaar kom anderkant uit."

Want de praktijk leert, dat niet al hun gedoopten mensen zijn, die uitmunten door een voorbeeldig Christelik leven. Waar blijft dan nu de waarde van de mondbelijdenis, die de Weder-

¹⁹⁾ Zie ook Gal. 1:15.

²⁰⁾ Vgl. De Kerkbode, Dl. IX, no. 12.

dopers in de plaats van het schriftuurlike genadeverbond Gods stellen?

De Wederdopers streven ernaar om een zg. zuivere gemeente van enkel bekeerden op aarde te stichten. Dit is, volgens de woorden van onze Heiland, onmogelijk. Denk aan de gelijkenis van de tarwe en het onkruid. Het is niet onze taak om te willen ziften. Christus Zelf zal eenmaal het koren van het kaf zuiveren. Wij kunnen noch mogen het doen.

Op dit punt handelen de Wederdopers alweer in direkte strijd met de leer van Gods Woord.

Zij beweren uitsluitend wedergeborenen te dopen. Hoe weten zij, wanneer iemand werkelijk wedergeboren is of niet? Met welk recht en volgens welk schriftwoord oordelen zij? Hun enige maatstaf in dezen is de feilbare mondbelijdenis van de dopeling. En daarop bouwen zij hun gemeente. Welk een fundament!

Ik denk hier aan Demas en Simon de tovenaer o.a. Zij deden cok belijdenis en werden gedoopt. En toch, Demas werd een afvallige en tot Simon moest de Apostel zeggen: „Bekeer u.”

In hun bestrijding van de Kinderdoop be-roepen de Wederdopers zich bij voorkeur op Mark. 16:16—, „Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.” Volgens de uitlegging der Wederdopers moeten wij de zaak aldus verstaan: eerst moet iemand geloven en dit met de mond belijden, dan gedoopt worden door onderdompeling en daarna pas kan hij zalig worden. Maar nu, de kleine kinderen en anderen, die „on- ondergedompeld” sterven? Dezen gaan dus verloren? Neen, wat hier staat, is precies wat Paulus bedoelde, toen hij zeide: „Die niet werken wil, dat hij niet ete.” Kleine kinderen kunnen evenmin werken als zieken en ouden van dagen. Toch moeten zij eten. Pas dit nu toe op de Kinderdoop.¹²

Wat leert ons de geschiedenis der Kerk aangaande de Kinderdoop?

Wanneer de leider der Wederdopers, C. J. Beetge, openlik het volgende verklaart (ik haal zijn woorden letterlik aan): De Kinderdoop is „in

¹² Zie De Kerkbode, Dl. X, no. 27, blz 657.

de Kerk van Christus ingesmokkeld en vanaf de veertiende eeuw tamelijk algemeen" geworden, ²² dan vertelt hij bewust of onbewust een grove leugen die hem als „geestelijk leidsman" allerminst past.

De Kerkgeschiedenis levert het onomstotelijk bewijs en geeft onpartijdig het voor de Wederdopers vernietigend getuigenis, dat de Kinderdoop in de allervroegste tijden van het Christendom reeds algemeen in gebruik was. Buiten de Schrift is het getuigenis van de Kerkgeschiedenis al voldoende om de leer der Wederdopers ten opzichte van de Doop omver te werpen.

Tijdens de Hervorming ontstond de sekte der Anabaptisten, van wie onze Wederdopers eigenlijk afstammen. Zij waren het, die toen gewelddadige pogingen hebben aangewend om de doop der volwassenen door onderdompeling de Kerk „binnen te smokkelen." Kalvijn zag zich gencodzaakt o.a. het volgende daaromtrent te schrijven: "Dat ze voorts onder het volk uitstrooien, dat er veel jaren na de Opstanding van Christus verlopen en gepasseerd zijn, in welke de Kinderdoop onbekend was, daarin liegen zij zeer schandelijk." ²³

En Kalvijn had alle reden om zich zo kras uit te drukken en alle bewijsgrond voor zijn woorden.

De Kerkvader Origenes werd reeds als kind ongeveer 85 jaar na de dood van de Apostel Johannes gedoopt. En hij getuigt, dat de Kinderdoop in zijn dagen algemeen in gebruik en van de Apostelen afkomstig was. Het was, zegt hij, „de gewoonte der Kerk om zuigelingen te dopen."

De Kerkvader Cyprianus, een tijdgenoot van Origenes, zegt: "66 Bisschoppen kwamen tezamen te Karthago om de zaak te bespreken, of men met de Doop van een kind moet wachten totdat het 8 dagen oud is. Hun besluit was: *neen*."

Nog meer. De Kerkvader Irenaeus, geboren ongeveer 15 jaar na de dood van de Apostel Johannes, werd ook reeds als kind gedoopt. En wat dit feit vooral zo belangrijk maakt, is n.l. dit: deze Irenaeus was een leerling van de vrome Polykarpus, een man, die de Apostel Johannes persoon-

* ²²) Disputasie, blz. 8

²³) Zie Institutie, IV, 16, 8.

lik gekend en met hem in nauwe omgang verkeerd had.

Gesteld nu, dat de Kinderdoop een nieuwigheid was, die tegen de Schrift en de overlevering der Apostelen indruiste, wat dunkt u, zou er niet al dadelik een ernstig protest in de Kerk daartegen zijn opgegaan, vooral juist in die allereerste tijden, toen niet alleen de persoonlijke invloed der Apostelen nog zo krachtig doorwerkte, maar er ook zo ijverig gewaakt werd tegen allerlei dwaalingen?

De voortreffelijke Augustinus—de zoon van de vrome Monica, een Kerkvader, wiens naam door de ganse Christelijke Kerk met recht geëerd wordt—(hij werd in het jaar 354 geboren) verklaart, dat de Kinderdoop de gehele Kerk door steeds algemeen in gebruik was, zonder dat hij ooit door een Synode werd ingevoerd.

Pelagius, een tijdgenoot van Augustinus, een man, die veel gereisd had door Engeland, Frankrijk, Italië, Noord-Afrika, Palestina, verklaart, dat hij nooit van iemand gehoord had, die tegen de Kinderdoop was. „Wie”, zo vraagt hij dan, „kan zo goddeloos wezen om de Kinderdoop te hinderen?”²⁴

Dus: *gedurende de eerste 400 jaren was Tertullianus de enige, die, om bijzondere redenen, daarvoor was om de Doop uit te stellen.*

Gedurende de volgende 700 jaren werd er geen stem tegen de Kinderdoop gehoord.

In het jaar 1522 begonnen de dweepziekte Anabaptisten (Wederdopers in de tijd der Hervorming) bezwaar te maken tegen de Kinderdoop. „Dit is”, zoals een schrijver terecht opmerkt, „tamelik laat.”²⁵

Mij dunkt, dit getuigenis is reeds voldoende om te bewijzen, dat de Kinderdoop nooit een nieuwigheid in de Christelijke Kerk is geweest. Met het oog op de besnijdenis onder het O. Testament, was het *nooit de vraag*, of de kinderen van gelovige

²⁴) Zie voor verdere bijzonderheden omtrent de Kerkvaders o.a. de Encyclopaedia of Biblical, Historical, Doctrinal and Practical Theology, bewerkt door Schaff naar de Real-Encyclopaedie van Herzog e.a.

²⁵) De Kerkbode, Dl. X, blz. 532, 579, 656.

ouders gedoopt mochten worden of niet. In Abraham, de vader aller gelovigen, had God Zijn verbond met alle gelovige ouders en hun zaad opgericht. En Zijn verbond houdt eeuwig stand, Zijn woord blijft eeuwig waar. ²⁶

Naast de leer der Schrift staat het onomstotelijke getuigenis der Kerkgeschiedenis daar als een machtige rots, waartegen alle de drogargumenten der Wederdopers, als zou de Kinderdoop eertijds onbekend zijn geweest, te pletter geslagen worden.

Geen wonder, dat de Wederdopers de Kerkgeschiedenis vrezen en zoveel mogelijk vermijden en, waar het kan, zoeken te vervalsen. Geen wonder, dat zij verstandelijke ontwikkeling veroordelen als uit de boze en dwaas noemen. Want hun voortbestaan hangt grotendeels, zo niet geheel, van de onkunde af, waarin vele mensen verkeren.

Maar nu, wat omtrent de wijze van dopen? Wat is schriftuurlijk: onderdompeling, begieting, of besprenkeling?

Laat mij maar dadelijk zeggen, dat er in het N. Testament *geen bepaald voorschrift* omtrent de wijze van dopen te vinden is.

De Wederdopers beroepen zich vooral op Rom. 6:3-4 en Kol. 2:12 om hun doop door onderdompeling te verdedigen en te rechtvaardigen. Doch, zoals gewoonlijk, verdraaien en verduisteren zij de betekenis ook van deze schriftuurplaatsen. Rom. 6:3—4: "Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden." Kol. 2:12: "Zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, die Hem uit de doden opgewekt heeft."

Paulus spreekt hier niet van de waterdoop, maar van de wedergeboorte, waarvan de waterdoop

²⁶) Na de Kinderdoop uitvoerig besproken te hebben en zijn schriftuurlijke grond overtuigend aangetoond te hebben, zegt Kalvijn: „Nu ziet een iegelijk wel, dat de Kinderdoop van mensen geenszins is gesmeed, dewijl deze zozeer op de Schrift is gegrond.”—Instituatie, IV, 16, 8.

een zinnebeeld is. Let maar nauwkeurig op de woorden, welke hij bezigt. Wat Paulus hier beschrijft, geschiedt niet bij of door de waterdoop, maar bij de wedergeboorte en door de werking des Heiligen Geestes. Deze teksten geven geen de minste grond voor de verdediging van de doop door onderdompeling. Alleen een verstokte Wederdoper kan ze als zodanig willen aanvoeren.²⁷

Vervolgens hechten de Wederdopers veel waarde aan het enkele woordje: "dopen", hetwelk volgens hen dan *uitsluitend* onderdompeling betekent.

Uit het schrituurlijk gebruik van de oorspronkelijke woorden "*baptizo*" en "*baptisma*" kunnen de Wederdopers echter met geen mogelijkheid enige gegronde steun vinden voor de handhaving van hun standpunt ten opzichte van onderdompeling.²⁸

De tijd gedooft niet, dat ik hier in biezonderheden tred, want dit zou de uitvoerige bespreking van tal van teksten vergen, vooral van die, welke bij voorkeur door de Wederdopers aangehaald worden. Op een ding in verband hiermee wil ik echter wijzen. Tot welke ongerijmdheden de letterknechterij der Wederdopers hen voert, blijkt o.a.

²⁷⁾ In De Kerkbode Dl. XII, no. 4, blz. 92, behandelt P. G. J. M. deze kwestie vrij uitvoerig. O.a. zegt hij: „Het sakrament des doops is het zinnebeeld van die geestelijke wedergeboorte, die ons in verbonds- en in geestelijke eenheid met Christus yer bindt.....Nergens wordt door Paulus gezegd, wat door de „Apostoliese Broeders" wordt beweerd, dat onze doop en onderdompeling in het water een zinnebeeld is van de begrafenis van Christus.....Wij moeten helder zijn op dit punt, dat de doop een zinnebeeld is van geestelijke reiniging, d.w.z. van de wedergeboorte, en niet van de begrafenis en opstanding van Christus", Tot zover P. G. J. M. De doop is niet, wat de Wederdopers daarvan maken, het „bad der wedergeboorte", maar kan hoogstens gelden als een zinnebeeld daarvan. In verband met het standpunt der Wederdopers ten opzichte van de doop, dringt zich o.m. deze vraag aan ons op: Als zij hun opvatting van de doop konsekwent willen handhaven, hoe komt het dan, dat zij de doopeling niet drie dagen lang onder het water houden? En waar blijft „de kruisiging?"

²⁸⁾ Outlines of Theology, A. A. Hodge, blz. 492, §10; blz. 495, §§ 13, 14.

uit de volgende twee schriftuurplaatsen, welke zij echter zo handig weten te verdraaien en te verduisteren, dat het voor velen werkelijk de schijn heeft, alsof ook deze twee teksten de doop door onderdompeling steunen. In 1 Kor. 10:1, 2 lees ik: "En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgegaan zijn, en allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee." Let nu daarop (ik laat "in Mozes" en "de wolk" buiten bespreking): de Israëlieten, *die droogvoets door de Rode Zee gingen*, zijn dus gedoopt, maar de arme Egyptenaren, *die ondergedompeld werden*, zijn toch niet gedoopt—hoe is dit te verklaren? In 1 Petr. 3:20, 21 lees ik van de ark, die door Noach toeberaid werd, "waarin", staat er, "weinigte zielen behouden werden door het water, waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt," enz. Lag nu de redding, het behoud van Noach en de zijnen niet juist daarin, dat zij niet *ondergedompeld* werden, zoals de anderen, die niet in de ark op het water waren?—Met welke mogelijkheid kunnen nu deze twee teksten aangevoerd worden als een bewijs, dat de doop door onderdompeling moet geschieden?

Een beetje meer gezond verstand, verstandelijke ontwikkeling en grondige studie, vooral van Gods Woord, zou de heren Wederdopers geen kwaad doen, behalve dat zij daarna geen Wederdopers meer zouden zijn.

Wij kunnen ons toch werkelijk niet onderwerpen aan de wijsheid van standaard 3 en alzo het verstand, waarmede God ons begiftigd heeft, verkrachten!

De Wederdopers beroepen zich ook heel vroom op de wijze van dopen door Johannes de Doper. Dit baat hun echter niets, want *nergens* wordt het ons in de heilige bladen meegedeeld, dat Johannes door onderdompeling doopte.

Alles in aanmerking nemende, kunnen wij met evenveel—en meer—recht beweren, dat Johannes doopte door begieting, d.w.z., de dopeling staat gedeeltelik in het water, terwijl de doper met zijn hand water op hem uitstort.

Dat de Jood Johannes *aldus* gedoopt heeft *en niet door onderdompeling*, is zeer waarschijnlijk,

ja, nagenoeg zeker, vooral daarom reeds, omdat onderdompeling *geheel en al vreemd* was aan het Joodse leven, zowel onder het O. Verbond als ten tijde van Johannes.

Het is niet waarschijnlijk, dat de Jood Johannes van een algemeen Joods gebruik zou afwijken en een nieuwigheid, zoals onderdompeling, invoeren. Had hij het gedaan, het zou toch zeker wel vermeld zijn geweest, vooral omdat er zoveel andere bijzonderheden van hem vermeld worden.

Om dit te bewijzen heb ik hier 35 teksten uit het O. en N. Testament, die ik u tans echter niet voorlezen en verder verduideliken zal, wegens gebrek aan tijd.

Wat gezegd is van Johannes de Doper, geldt ook de Apostelen, op wie zich de Wederdopers eveneens met schijnargumenten beroepen om hun doop door onderdompeling te verdedigen en te rechtvaardigen. Maar ongelukkig voor de Wederdopers is er *geen enkele bewijsgrond*, dat de Apostelen door onderdompeling gedoopt hebben. En in de meeste gevallen is het zelfs ten zeerste onwaarschijnlijk, dat zij zulks zouden hebben gedaan, of hebben kunnen doen.

Het geval van de Moorse Kamerling is het enige geval, waarvan er misschien nog wel vermoed kan worden, dat hy door onderdompeling is gedoopt.

Doch om vier redenen o.a. is het ook in dit geval zeer onwaarschijnlijk, dat hij ondergedompeld werd. 1 Het verhaal van zijn doop geeft ons geen genoegzame grond om aan te nemen, dat hij niet even goed door begieting is gedoopt, d.w.z., dat hij niet gedeeltelijk in het water heeft gestaan, terwijl Filippus met zijn hand water op hem uitstortte.

2. De Griekse voorzetsels "*eis*" hier vertaald door *in* en "*ek*" door *uit* worden in talloos vele gevallen in de Schrift gebruikt om uit te drukken *richting naar, tot en van*. Met recht mogen wij het geval dus zo verstaan: Filippus en de kamerling stapten van de wagen af en gingen naar het water toe—niet onder het water, wat er trouwens helemaal ook niet staat. Van Filippus, let wel, wordt er precies hetzelfde gezegd als van de kamerling, d.w.z., van Filippus wordt eveneens medegedeeld dat hij, net zoals de kamerling afdaalde

“in het water” en daarna opkwam “uit het water”. Dus, volgens de methode van “schriftuitlegging” door de Wederdopers gevolgd moest Filippus tegelijkertijd ook ondergedompeld zijn geweest—wat natuurlijk dwaas is om aan te nemen.

3. Hierbij komt nog deze treffende bijzonderheid: in het schriftgedeelte, dat de kamerling bezig was om te lezen (n.l. uit de profetieën van Jesaja) wordt er melding van gemaakt, dat de Messias, in wie hy geloofde, vele Heidenen “besprengen” zou.

4. En eindelijk, Lukas verhaalt (en de aardrijkskunde bevestigt zijn woorden), dat de plaats “woest” was. Vanwaar zoveel water, laat staan stromend water, om iemand in onder te dompelen?

Neen, ook in dit geval van de doop van de kamerling vinden de Wederdopers geen steun voor hun onderdompelingssijver.

Nog net dit. En wat ik u meedeel, is werkelijk gebeurd. In een toespraak onlangs haalde een der algemeen erkende leiders der Wederdopers het volgende aan om mede te bewijzen, dat *dopen* uitsluitelijk *onderdompeling* betekent: “Wat doen die boere met hulle skape as hulle brandsiekte het, dan doop hy hulle in Cooper dip. Hy druk hulle onder die water. Sal u asseblief so goed wees en kyk op die Geel Cooper Poeder Pakkie, dan sal u sien die Hollands sê: doop die skaap in die water. Hulle druk hom vier voete met kop en al onder die water.” Die meneer mag “die Geel Cooper Poeder Pakkie” met geradbraakt Hollands aanhalen als gezaghebbend bewijs (ik spreek niet eens van de onverkwikkelike vergelyking), terwyl daarentegen het getuigenis van Kerkgeschiedenis, Kerkleer en wat dies meer zij voor hem geen waarde heeft. Nu dit is zijn zaak en verantwoordelijkheid.

Wij komen dus, wanneer wij alle schriftgedeelten nauwkeurig en onbevooroordeeld onderzoeken, waarin daar van dopen melding gemaakt wordt, als vanzelf tot de overtuiging, dat al de schriftgedeelten niet alleen het standpunt der Wederdopers ten opzichte van de doop niet steunen, maar daar beslist getuigenis tegen geven.

Let b.v. nog op de volgende gevallen.

1. De doop der 3,000 bekeerlingen op de

Pinksterdag—is het waarschijnlijk, zelfs al was de doop door onderdompeling de gebruikelijke wijze van doopsbediening, dat zij allen onder de omstandigheden konden worden ondergedompeld?

2. Denk aan de doop van Paulus. En let daarop: er wordt uitdrukkelijk gezegd: "Paulus stond op en werd gedoopt" door Ananias. En in Hand. 22, waar Paulus dit verhaalt, daar deelt hij uitdrukkelijk mede, dat Ananias tot hem gezegd had: "Sta op en laat u dopen." De doop had bovendien plaats in een private woning.

3. en 4. Denk voorts aan de doop van Cornelius en aan die van de stokbewaarder te Filippi.

In alle deze gevallen, niet waar? wordt de doop bediend op dezelfde plaats, waar de bekeerling het Evangelie aanneemt.

Er wordt niets gezegd omtrent rivieren, niets omtrent vele wateren. Integendeel, wij vinden, dat grote scharen, huisgezinnen, enkelingen, allen gedoopt werden in hun woningen, in gevangenis- sen, of ook wel waar zij zich op dat ogenblik mochten bevinden.

Met alle vrijmoedigheid en met een onbevooroordeeld beroep op de Heilige Schrift mogen wij de leer der Wederdopers omtrent de Doop, alsof die alleen aan volwassenen en dan uitsluitend door onderdompeling bediend mag worden, verwerpen. Dat het Sakrament des heiligen Doops als instelling van Christus en rustend op het genadeverbond van God in ere behoort gehouden te worden, behoeft ik in uw midden niet te betogen. Maar evenmin behoef ik u daaraan te herinneren, dat de Doop geen noodzakelijke voorwaarde tot de zaligheid vormt. Onze zaligheid berust enig en alleen op de zoenverdiensten van Christus.²⁹⁾ Daarom erkent onze Kerk, samen met alle gereformeerde Kerken, geen nooddoop. Een klein kind, dat ongedoopt sterft, zal niet, als het een uitverkorene Gods is, verloren gaan eenvoudig omdat het niet gedoopt is.

Wie om de ene of andere oorzaak ongedoopt opgegroeid is, wordt als volwassene, wanneer hy belijdenis doet, door onze en alle gereformeerde

²⁹⁾ Vgl. het woord van Paulus: „Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen.”

Kerken gedoopt—gelijk dan ook weleens geschiedt.
 Nog een laatste opmerking.

Als de Wederdopers leren, dat iemand eerst moet geloven, dan gedoopt worden en daarna pas de Heilige Geest kan ontvangen, dan is dit alweer in direkte strijd met Gods Woord, waarin ons geleerd wordt, dat geloof, zonder de werking des Heiligen Geestes, ondenkbaar en onmogelijk is.

En nu, ik heb verleden Zondagavond u met alle ernst gewaarschuwd tegen de sekte der Wederdopers als een sekte, die Gods Woord vervalst, die mensen verleidt en die Staatsvrede en -voortgang bedreigt. Ik herhaal die waarschuwing met de meeste nadruk. En met het woord van de Apostel Johannes eindig ik: "Ziet toe voor uzelf, dat wij niet verliezen hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen. Een iegelijk, die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet. Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt niet tot hem: Zijt gegroet. Want die tot hem zegt: Zijt gegroet! die heeft gemeenschap aan zijn boze werken."²⁰

God geve u te blijven in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen te worden van de hope des Evangelies, dat u gepredikt is.

Amen.

²⁰ 2 Joh. 8, 10, 11.

010610731J